Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Gazeta învățământului

Organ al Ministerului Învățământului și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățământ

ANUL VII Nr. 335 | 4 PAGINI, 25 BANI | Vineri 9 septembrie 1955

In acest număr:

- DIN EXPERIENȚA ȘCOLII SOVIETICE. — **S. Nikișov:** Să îndrumăm cît mai bine școlile medii. — **Oleg Vavilichin:** O bună tradiție (pag. 2-a)
- **I. Gh. Borca:** Inzestrarea școlilor cu material didactic în R.S.F.S.R. (pag. 2-a)
- **Conf. univ. Ilie Stanciu:** Realismul poveștilor lui Ion Slavici (pag. 3-a)
- **Ing. Emil Rizescu:** A început un nou an de învățămînt în școlile profesionale. (pag. 3-a)
- DISCUȚII. — **Simion Bărbulescu:** Trebuie să ne cunoaștem bine elevii. (pag. 3-a)
- **Cronica evenimentelor externe.** — Pentru destindere în relațiile internaționale, pentru pace. (pag. 4-a)

Educația patriotică a tineretului — sarcină de înaltă răspundere a pedagogilor

Educația patriotică a tineretului este una din principalele sarcini ale școlii noastre noi. Școala este chemată să pregătească oameni culți și instruiți, care să devină buni cetățeni ai țării noastre, cu înalte calități morale, plini de grijă față de avutul obștesc, însuflețiți de un înflăcărat patriotism.

Intotdeauna poporul nostru și-a iubit patria. Acum un veac, N. Bălcescu, dînd o înaltă apreciere patriotismului fierbinte al poporului nostru, scria plin de indignare despre pseudopatrioții care, „uitînd experiența veacurilor", ignorau marea forță creatoare a poporului, nu priveau jos, spre „poporul care se tîra la picioarele lor și se muncea ca să le hrănească lenea", nu gîndeau că poporul „a mîntuit țara întratîtea rînduri și că ar mîntui-o încă, dacă ei făcînd un apel la dînsul l-ar fi interesat la pricina țării și i-ar fi dat drepturi și o patrie a apăra. Ei nu știau ce poate face un popor cît de mic cînd își apără ale sale și cînd e aprins de o sfîntă și nobilă idee".

Acum, în anii puterii populare dragostea de patrie a poporului nostru a căpătat un sens nou, un conținut bogat și adînc.

Sentimentul nobil și înălțător al patriotismului socialist — izvor nesecat de fapte măreți — insuflă oamenilor muncii din țara noastră curaj și îndrăzneală, încredere în forțele lor, puterea de a învinge toate greutățile în lupta pentru construirea socialismului.

Patriotismul nu este însă o însușire biologică a oamenilor. El trebuie cultivat în rîndurile tineretului și în această privință educatorilor, învățătorilor și profesorilor le revine un rol principal.

De la vîrsta preșcolară, cînd copilul învață versurile poeților noștri, desenează motive naționale, confecționează pentru păpuși costume din diferite regiuni ale țării, învață cîntecele și dansurile populare și rostește cu emoție în glas numele patriei iubite și pînă la anii studenției, cînd tînărul se străduiește să-și însușească înalte cunoștințe teoretice și practice, pe care să le folosească activ, creator pentru construirea socialismului în patria noastră, pedagogii au la îndemînă numeroase și variate căi pentru a aprinde în inimile tineretului sentimentul înălțător al patriotismului socialist.

Patriotismul înseamnă dragoste fierbinte de popor, muncă entuziastă pentru binele poporului, înseamnă dragoste nemărginită față de patrie, năzuința de a-ți consacra țării toate forțele și aptitudinile. Patriotismul înseamnă dragostea pentru Partidul Muncitoresc Romîn, pentru guvernul Republicii Populare Romîne. Unitatea dintre partid, guvern și popor constituie chezășia mersului cu succes al poporului nostru spre socialism.

Școlile și instituțiile de învățămînt superior dau patriei an de an cadre de constructori ai socialismului, elemente valoroase care iubesc fierbinte țara noastră și participă cu însuflețire la lupta întregului popor pentru viitorul ei fericit.

Încă de pe băncile școlii tineretul nostru învață că a iubi patria înseamnă nu o iubire abstractă, platonică, ci o iubire năvalnică, activă, pasionantă, înseamnă a participa activ la înflorirea patriei.

Pentru elevi și studenți cea mai înaltă dovadă de patriotism este învățătura sîrguincioasă. M. I. Kalinin scria că pentru copiii dintr-un stat în care puterea aparține celor ce muncesc, „A învăța bine, a învăța excelent, este cea mai importantă datorie patriotică".

Patriotismul se dezvoltă prin întregul sistem al muncii instructiv-educative. Intreaga muncă a pedagogilor trebuie să aibă un adînc conținut educativ. Lecțiile și prelegerile trebuie să fie cele mai pline de învățăminte în această privință. De felul cum sînt predate noile cunoștințe depinde cum se imprimă ele în mintea elevilor, cum sînt înțelese și cum sînt ele folosite apoi în viață. Atît lecțiile de limba romînă, care sădesc în inimile elevilor dragostea pentru frumusețea limbii noastre și pentru literatura noastră, lecțiile de istorie care vorbesc elevilor despre trecutul de luptă al poporului nostru, cele de geografie care fac cunoscute elevilor frumusețile și bogățiile patriei, cît și lecțiile de matematică, fizică, chimie, științe naturale, educație fizică etc., trebuie să trezească în inimile elevilor mîndria pentru marile realizări ale poporului nostru, pasiunea pentru știință, dorința de a stăpîni cunoștințe adînci și de a le pune în slujba patriei și a poporului.

Conținutul educativ al lecțiilor este cu atît mai valoros, cu atît mai adînc, cu cît cunoștințele sînt mai strîns legate de viață. Formele activității practice apropie pe elevi de munca creatoare, îi ajută să aplice în viață cunoștințele dobîndite. Activitatea elevilor în laboratoare, pe parcelele experimentale, în atelierele școlilor, vizitele în întreprinderi, G.A.C., S.M.T., excursiile trezesc interes pentru muncă, învață pe elevi să treacă la înfăptuiri concrete. Contactul direct, la locul de producție, cu oamenii muncii, exemplul acestora de entuziasm creator, de hărnicie și iscusință, de luptă pentru sporirea producției și a productivității muncii constituie pentru elevi o înaltă școală a patriotismului socialist.

Activitatea obștească a elevilor este prima lor contribuție efectivă, directă, la efortul poporului muncitor în vederea construirii vieții noi. Colectarea fierului vechi, culegerea spicelor, culegerea plantelor medicinale, iată doar cîteva acțiuni de mare folos patriotic pe care elevii le îndeplinesc cu bucurie și entuziasm. Stă în puterea pedagogilor să folosească cu măiestrie asemenea acțiuni și să găsească în permanență, colaborînd cu conducătorii organizațiilor de tineret, forme noi de activitate care să-i facă pe elevi să simtă din plin bucuria de a fi de folos patriei.

Sînt demne de amintit acțiunile organizate în vara aceasta în multe sate ale patriei noastre de către pedagogi și organizațiile de tineret în vederea antrenării pionierilor și elevilor la strîngerea în bune condițiuni a recoltei. Pionierii și elevii din raionul Urziceni, bunăoară, au muncit cu mult entuziasm pe ogoare, participînd, pe măsura puterilor lor, la strîngerea recoltei la timp și fără pierderi.

Antrenînd elevii în munca obștească, pedagogii trebuie să le insufle dragostea pentru ocupațiile specifice regiunii, pentru munca locuitorilor din satul sau orașul respectiv.

O activitate interesantă care are o mare valoare educativă este îngrijirea monumentelor istorice. Elevii din raioanele Baia Mare, Roman și altele fac adeseori vizite în locurile istorice din împrejurimi. Ei au participat la săpături arheologice.

Educația patriotică a tineretului determină creșterea interesului față de cultură, față de muncă. Elevii și studenții ajung să-și întrebuințeze cu folos timpul, să învețe cu sîrguință și să obțină rezultate tot mai bune. In măsura în care crește și se întărește patriotismul socialist, dispar indisciplina și abaterile de tot felul, se manifestă mai larg inițiativa în organizarea unor activități interesante, instructive la care elevii și studenții participă în număr tot mai mare.

In munca de educație patriotică diriginților le revin sarcini mari și răspundere deosebită. Ei trebuie să folosească orele educative pentru ca prin activități cît mai variate să le arate elevilor tot ceea ce s-a înfăptuit la noi în anii regimului de democrație populară, să sădească în inimile lor mîndria pentru aceste înfăptuiri, să aprindă flacăra vie a dorinței de a contribui prin propria lor muncă la obținerea unor noi succese și de a le apăra cu orice preț.

Cu elevii din ultimele clase se desfășoară munca de orientare profesională. Pedagogii trebuie să arate elevilor frumusețea fiecărei munci și să le arate în care sector de muncă, în care colț al ei patria are nevoie de oameni pricepuți care să muncească pentru înflorirea ei. Orientarea profesională este o însemnată latură a muncii de educare patriotică. Alegîndu-și profesiunea, tînărul trebuie să se gîndească în primul rînd la nevoile patriei.

Munca de educație patriotică, munca educativă în ansamblu nu este însă numai sarcina diriginților. Toți pedagogii, fără excepție, odată cu munca de instruire a tineretului, au datoria de a se ocupa în mod sistematic de educarea lui. Să cunoști îndeaproape tinerii care ți-au fost încredințați, să te apropii cu grijă părintească de preocupările tinerilor, să cunoști aspirațiile și dorințele lor cele mai îndrăznețe, să-i îndrumezi în toate problemele lor de viață spre binele patriei, iată doar cîteva din frumoasele sarcini ale muncii de educație patriotică. Din păcate mai sînt unele cadre didactice care își limitează strict activitatea la predarea lecțiilor, nu cunosc și nu se interesează de viața și de preocupările tinerilor.

Acolo unde munca educativă se duce formal, tinerii nu pot să învețe cum trebuie să muncească pentru a fi de folos patriei și poporului lor. Tinerii care absolvind școala sau instituția de învățămînt superior refuză să muncească în locurile unde sînt repartizați, unde patria are nevoie de aportul lor, nu au primit în școală o bună educație.

Problema educației patriotice a tineretului cere o vie și rodnică activitate din partea organizațiilor de pionieri și U.T.M. Acestora le revine un rol de seamă în cultivarea la copii și tineri a nobilului sentiment al dragostei de patrie. Pedagogii au datoria să ajute îndeaproape organizațiile de tineret pentru ca acestea să pună în centrul activității lor problemele cultivării unei atitudini înaintate față de învățătură, ale unei juste comportări — față de profesori și de colegi — precum și în societate. Instructorii superiori de pionieri trebuie să găsească la pedagogi un sprijin permanent, calificat în vederea rezolvării celor mai grele sarcini ale muncii lor.

In educarea patriotică a elevilor are o mare însemnătate întărirea legăturilor între școală și familie. Partidul a pus în fața organizațiilor de partid și a celor sindicale din școli, în fața organelor de stat sarcina de a sprijini activ munca educativă a școlii, de a susține și întări autoritatea cadrelor didactice, de a întări legătura școlii cu familia, de a spori răspunderea părinților față de educația copiilor lor. Pedagogii sînt chemați să acorde părinților un larg sprijin în cunoașterea și folosirea cu pricepere a celor mai bune metode educative.

Patriotismul socialist este indisolubil legat de internaționalismul proletar. Avem marea datorie de a educa pe elevi și studenți în spiritul frăției dintre poporul romîn și minoritățile naționale, în spiritul dragostei pentru patria comună — Republica Populară Romînă. Cultivarea în inimile tinerilor noștri a înflăcăratei iubiri de patrie trebuie să fie indestructibil legată de cultivarea dragostei internaționaliste fierbinți față de Uniunea Sovietică, față de țările de democrație populară, față de oamenii muncii din toate țările lumii. O mare însemnătate are educația elevilor și studenților în spiritul luptei active pentru pace.

Internaționalismul proletar este opus cosmopolitismului burghez. Demascarea cosmopolitismului, ca armă otrăvită a burgheziei, este o importantă sarcină a tuturor pedagogilor.

In anul școlar care a început de curînd pedagogii trebuie să muncească cu mai mult spirit de răspundere. Organele de învățămînt au datoria să-i îndrumeze cu pricepere și stăruință, să cerceteze și să generalizeze metodele folosite cu succes în educația patriotică a tineretului.

In instituțiile noastre de învățămînt trebuie să crească cetățeni demni ai patriei, oameni care să muncească cu pricepere și entuziasm pentru continua înflorire a Republicii noastre Populare.

In întîmpinarea celui de al IV-lea Congres al S.M.I.

Condiții tot mai bune de învățătură

Intîmpinînd cel de al IV-lea Congres al S.M.I., cadrele didactice de la școala medie de băieți nr. 1 din Piatra Neamț și-au încordat eforturile pentru continua îmbunătățire a muncii lor în școală.

Din analiza muncii anului trecut au rezultat pentru colectivul școlii o serie de învățăminte care trebuie puse în practică în noul an școlar. Știind că pentru a porni cu pași siguri trebuie făcute din vreme pregătiri, conducerea școlii, sprijinită de organizația sindicală din școală, și-a întocmit un plan amănunțit și a luat măsuri pentru executarea lui. Planul acesta cuprinde două aspecte ale muncii din perioada premergătoare deschiderii școlii: asigurarea bazei materiale și măsurile pentru îmbunătățirea procesului de învățămînt.

Pentru că localul școlii și mai ales acela unde funcționează o parte din internat deveniseră improprii, s-au prevăzut în plan, printre cele dintîi probleme, repararea și curățirea localurilor. Ca și în anii precedenți, văruitul școlii s-a făcut cu ajutorul personalului de îngrijire, din rîndurile căruia s-a evidențiat îndeosebi tovarășul Ion Stoian. S-au reparat sobele, s-au confecționat și s-au reparat bănci, table, mese, uși, ferestre și s-a procurat tot combustibilul necesar școlii și internatului. De asemenea, pentru cei mai mulți tovarăși din personalul de îngrijire s-a asigurat locuință în școală și tuturor li s-au procurat halate de protecție.

Odată cu grija pentru asigurarea bazei materiale, conducerea școlii și organizația sindicală s-au preocupat și de problema îmbogățirii laboratorului și muzeului cu material didactic necesar în noul an școlar. Pentru aceasta s-a dat ca sarcină cabinetului pedagogic al școlii să se ocupe de confecționarea cu mijloace proprii a materialului didactic la diferite obiecte. S-au confecționat astfel de către elevi, îndrumați de profesori, un mare număr de aparate de fizică și chimie, circa 200 planșe pentru diferite obiecte de studiu, hărți, toate de bună calitate. S-a acordat toată grija înzestrării bibliotecii cu operele literare nou apărute, necesare elevilor și profesorilor.

In realizarea acestor măsuri, organele conducătoare din școală s-au bucurat de sprijinul puternic al Comitetului orășenesc de partid, al Sfatului popular orășenesc, al Secției de învățămînt orășenești și regionale.

Membrii de sindicat din colectivul școlii, învățători și profesori, dorind să asigure o cît mai bună desfășurare a muncii școlare în anul care a început, au căutat să se pregătească temeinic. Pentru aceasta, pe lîngă cei care au urmat cursurile I.P.C.D., toți ceilalți s-au preocupat să studieze programele, manualele noi, să-și împrospăteze și să-și sporească cunoștințele de specialitate și de pedagogie. Ei au adîncit studiul pedagogiei sovietice și metodicilor disciplinelor respective.

In anul acesta, cunoscîndu-se din timp — datorită grijii organelor de învățămînt și sindicale locale — locul de muncă al tuturor cadrelor didactice, acestea și-au putut alcătui în mare parte planificarea materiei înainte de consfătuirile raionale din august, ceea ce a făcut ca prin discuții să se îmbunătățească planurile calendaristice și de lecții ale fiecărui profesor și învățător. Și diriginții din școala medie nr. 1 de băieți, cunoscînd din vreme clasa pe care o vor conduce, au căutat să-și cunoască elevii din documentele școlii, prin convorbiri cu fostii diriginți și cu părinții. Diriginți ca tov. C. Garabedeanu, A. Rotundu, H. Mihăilescu, V. Gabureanu s-au documentat asupra muncii educative prin lecturi pedagogice și și-au întocmit planul de lucru pe baza materialului studiat, complectat cu sarcinile ce le revin prin aplicarea Regulamentului organizației de pionieri din R.P.R. Toți profesorii s-au interesat de situația la învățătură în anul precedent a elevilor cu care vor lucra. Ei au consultat cataloagele, caracterizările și informațiile profesorilor care i-au precedat.

Profesorii de limba romînă și-au propus să studieze cu cea mai mare atenție metodicile, articolele din revistele și presa de specialitate în legătură cu predarea gramaticii și a ortografiei — și să supravegheze îndeaproape lectura în afară de clasă a elevilor. Toți profesorii școlii au hotărît să facă front comun pentru însușirea de către elevi a noii ortografii.

O problemă căreia colectivul școlii i-a dat o deosebită importanță a fost aceea a aplicării legii învățămîntului general obligatoriu și a școlarizării tuturor copiilor de vîrstă școlară din circumscripția școlii. Incă din vară, cadrele didactice au făcut vizite la familiile acestor copii, au stat de vorbă cu ei și cu părinții lor.

Dorința cea mai vie a fiecărui membru de sindicat din școală este de a obține rezultate din ce în ce mai bune în noul an școlar. In cinstea Congresului S.M.I., toate cadrele didactice muncesc astfel încît să creeze condiții sigure pentru împlinirea acestui țel.

Crește aportul cadrelor didactice la transformarea socialistă a agriculturii

Comitetul sindical regional de învățămînt și secția de învățămînt a regiunii Craiova au inițiat o largă acțiune de masă menită să antreneze mii de învățători și profesori în sprijinul transformării socialiste a agriculturii. S-au alcătuit, astfel, mai bine de 300 de colective compuse din cîte 3-4 învățători și profesori, înarmați cu cunoștințele teoretice necesare, care s-au deplasat apoi în satele regiunii și timp de o lună au desfășurat o intensă activitate în sprijinul țăranimii muncitoare. Succesele obținute au arătat odată mai mult rolul de propagandist și agitator al învățătorului în rîndurile țăranilor muncitori. In raionul Băilești, de pildă, cele 30 de colective, cuprinzînd 109 cadre didactice, au adus o însemnată contribuție la crearea condițiilor pentru înființarea a 6 întovărășiri agricole, dintre care cele din comunele Urzicuța, Perișorul, Măracinele și Băilești au și fost inaugurate de curînd.

Ca urmare a muncii de lămurire desfășurate de cadrele didactice în comuna Cioroiasu, de pildă, s-au mai înscris în G.A.C. încă 7 familii de țărani muncitori cu gospodării individuale. In celelalte comune ale raionului Băilești, sute de țărani cu gospodării individuale au făcut cereri pentru înscrierea în G.A.C. sau în întovărășire.

Activitatea desfășurată de aceste colective a fost permanent îndrumată de către organizațiile sindicale de bază și comitetele sindicale raionale ale muncitorilor din învățămînt. S-au evidențiat în munca de lămurire a țăranilor muncitori mulți învățători și profesori printre care tovarășii Vladimir Filipaș, Mircea Chifulescu, Maria Georgescu, Leontin Drăgancea, Dumitru Popa și alții.

Este știut faptul că exemplul personal reprezintă cea mai convingătoare formă a muncii de lămurire. In regiunea Craiova sînt numeroși profesori și învățători care au dat un bun exemplu înscriindu-se în gospodării agricole colective sau în întovărășiri, cum sînt cadrele didactice din satele Sisești și Ciovîrnășani, raionul Turnu Severin.

Cadrele didactice din regiunea Craiova folosesc forme multiple pentru lămurirea și atragerea țărănimii muncitoare pe făgașul socialismului.

Comitetele sindicale raionale din regiunea Craiova au organizat 16 brigăzi artistice de agitație. Prin conținutul programelor prezentate cu regularitate ele luptă împotriva formelor vechi, înapoiate de cultivare a pămîntului. Majoritatea școlilor din regiune dau un prețios sprijin popularizării metodelor agrotehnice avansate cu ajutorul parcelelor experimentale.

Toate aceste acțiuni dovedesc că organizațiile sindicale de bază și comitetele sindicale raionale din învățămînt își întăresc rolul lor de educator și mobilizator al membrilor de sindicat în jurul marilor acțiuni întreprinse de partid și guvern.

Cadrele didactice din regiunea Craiova și-au propus ca în întîmpinarea celui de al IV-lea Congres al Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt să-și lărgească mai mult activitatea în vederea sprijinirii și pe mai departe a operei de transformare socialistă a agriculturii.

CONSTANTIN RĂDOI

PRIMELE LECȚII

In clasa a șaptea a școlii nr. 124 de fete din Capitală, la ora de matematică.

LA POALELE HĂȘMAȘULUI

De crestele de piatră ale Hășmașului Negru, pe marile înălțimi singuratice, s-a prins o ceață vînăt-alburie, vestitoare a apropierii furtunii. Din cînd în cînd, fulgere prelungi, cu lumina orbitor de albă, par, în transparența cerului, asemenea unor uriașe aprinderi de magneziu. Impresionanta pregătire a înfruntării între forțele dezlănțuite ale naturii mi-a dat senzația că trăiesc zguduitoarea scenă a urcării Voșlobenarilor spre culmi, așa cum o evocă Geo Bogza în a sa Carte a Oltului:

„Șase oameni, trei bărbați și trei femei, urcau într-o după amiază, cu sufletul la gură, spre crestele atît de fantastic apropiate de cer, ale muntelui.

..Obrazurile crăpate, cu dîre adînci, de piatră, le dădeau lor înșile înfățișarea unor bucăți de stîncă, abia rupte din fundul pămîntului de un cataclism și asvîrlite în înălțime, să se zdrobească de stîncile mai mari ale muntelui..."

Stăteam pe prispa casei Anei Chindea, o bătrînă pe chipul căreia zilele bîntuite de întunecate nenorociri, cînd pierderea unei vite însemna o catastrofă de necuprins, au lăsat urme adînci, de neșters.

Casa era chiar în crucea satului, acolo unde se desface drumul spre înălțimile Pietrei Singuratice.

Deodată, din șerpuirea drumului, prin potopul care izbucnise, se contură trupul avîntat înainte, în mers încordat, al unui cioban.

— E de la stîna noastră cooperatistă — mă lămuri un vecin.

Recunoscîndu-l pe cel care se apropia, tînu să adauge:

— E chiar președintele stînei; Mazeru Martin îi spune, și-i din Voșlobeni.

Ațintind calea baciului-președinte, vecinul începe să-i iscodească pricina pentru care s-a abătut pe o asemenea vreme jos, în vale.

— Apoi, îs vreo trei oi care s-au pus să bolească de ieri, după fătat, și acu' mă duc după felcer. Le-o vedea și le-o da ceva prafuri, să nu mai tînjească.

Au mai stat o vreme cei doi la sfat. Vocile au, ca și în trecut pe aceste meleaguri, vibrații adînci, tonuri cu rostogoliri de cascade. S-au formar doar în decursul atîtor văleaturi de hăulit peste văi și văioage. Sînt voci îngrijorate, dar nici o spaimă nu le mai turbură limpezimea.

Intră și bătrîna gazdă în vorbă, ocărîndu-și vecinul că-l ține pe președinte din drum.

— Mergi cu domnul, Martine, și întoarce-te repede cu felcerul. Bătrîna își însoți urarea cu un șir de cruci repezi. Are doar și ea oile, mai tot avutul, sus la stînă.

Curînd însă îngrijorarea aceasta îi făcu loc alteia.

— Vai de capul meu, femeie proastă! Imi țin oaspeții aici pe prispă, parcă n-aș avea casă. Iertați-mă, tovarăși, și poftiți înăuntru, că bate ploaia pieziș și vă udă.

Iată-ne în odaia scundă, prin care stăruie un ușor iz de verzituri dospite. Pe unul dintre pereți zăresc prinsă o diplomă școlară.

— A cui e?

— A mea, de mai an — răspunde bătrîna, parcă puțin stingherită. Iar moș Ianoș, vecinul, ca să-mi arate că și el se ține de citit, nu glumă, mai ales cînd e vorba de veștile din ziare, pornește să mă întrebe ce părere am de ultimele întîmplări din lume.

Incep să-mi însemnez grăbit asemenea fapte de ispravă.

Irma Lăte, învățătoarea care mă însoțește, îmi spune:

— Dacă-i vorba de alfabetizare, cred că despre Marcela Agoston ar trebui scris ceva. Cum o mai sta ploaia, putem să trimitem aici, la doi pași, s-o cheme.

Așa am aflat povestea fetei de 15 ani, cu trupul mai firav decît al altor fete de vîrsta ei și privirea celor care au străbătut cale grea pe drumul vieții, fata care pînă nu demult era ultima analfabetă din Izvorul Mureșului. Povestea aceasta, cu multe file mohorîte, plină de durerile și mîhnirile slugăritului la oameni cu dare de mînă, care a vlăguit cei mai frumoși ani ai copilăriei Marcelei, ar putea alcătui subiectul unui roman.

Stavili și zăgazuri pot împiedica, o vreme, apele tumultuoase ale vieții noi să-și despice matcă largă, spre traiul fiecăruia. Au trebuit să treacă zece ani ca să poată înflori viața fetei de la poalele Hășmașului. Dar a înflorit!

Sînt doar cîteva luni de cînd Marcela Agoston, colectoarea fruntașă a fabricii de lapte-praf „Mureșul", și-a pus iscălitura, desenată cu grijă, ca la un examen, în josul contractului de angajare.

Prima iscălitură a ultimei analfabete din satul în care Mureșul își leagănă primele ape.

★

Nu departe de satul Izvorul Mureșului, în dreptul gării, întîlnești o așezare de vile. Cît a furat din bunul agonisit cu trudă de cei din Sîn-Dominic și Izvorul Mureșului domnu' Domocoș Kraus pentru ca să-și ridice atîtea vile? Stați să mă uit în registrul acesta prăfuit de pricini, pe care l-am găsit în arhiva sfatului popular din Izvorul Mureșului: 20 de milioane.. Era primar domnu' Kraus și atunci a făcut pădurea comunală pe numele lui, a tăiat-o și a vîndut pînă la ultimul copac. Judecățile de pe vremuri, cum le cunoașteți..

Doar judecata nouă, dreaptă, a orînduirii populare, i-a luat înapoi averea jefuită. Vreți să știți cine stăpînește acum vilele de lîngă gară? Pentru asta nu mai am nevoie de registru; ajunge să mă uit pe arcada porții: ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ — IZVORUL MUREȘULUI.

Insemnările despre această școală ar putea să aibă conținutul obișnuit al însemnărilor despre o școală oarecare profesională. Și tocmai în aceasta constă remarcabila caracteristică a școlii din Izvorul Mureșului: seamănă cu o școală obișnuită, deși aici nu învață elevi obișnuiți.

Urmele anilor cînd foamea era stăpînă în casele sărace, cu multe guri de hrănit, sînt șterse în această școală cu grijă părintească. In zilele întunecatului trecut, viața unor asemenea copii ar mai fi pîlpîit un an, doi, trei ani poate, apoi s-ar fi stins. Un an, poate doi, atît a trecut de cînd au venit aici elevii școlii profesionale din Izvorul Mureșului. Au dispărut de pe chipurile lor paloarea și încruntarea. S-au prins, asemenea unor mlăji tineri, cu puternice rădăcini de viață și acum cresc mai departe, ca făurari de nădejde ai viitorului patriei.

Și mai este încă un fapt: jur împrejur, cale de vreo 10 km., n-a existat prin locurile astea, vreme de un veac și mai bine, decît un singur meșteșugar: un rotar. Acum, numai în școala aceasta profesională de la poalele Hășmașului Mare se pregătesc peste două sute de meseriași de nădejde!

Dină Gheorghe, născut într-o comună de lîngă București, va deveni radiofonist, ca și Ion Bușe din împrejurimile Craiovei; Vasile Moldovan din satele Galațiului execută pe de acum lucrări mecanice de înaltă precizie, iar Dionisie Forica, născut chiar aici, în Izvorul Mureșului, se califică în tîmplăria artistică.

Localnicii i-au adoptat pe ucenicii școlii. Descoperi, întîlnind pe vreunul dintre elevi, îi auzi întrebînd:

— Ce face Mircea Filote, radiofonistul?... Zicea că vine pe la noi..

Uneori, discuțiile abordează probleme de mare importanță.

— Cum stăm, flăcăilor, cu electrica? O avem la toamnă?

Băieții stau pe gînduri, calculînd ca niște tehnicieni cu îndelungată experiență și răspund cu vocea schimbată, plină de gravitate, comunicînd data stabilită pentru terminarea lucrării. Apoi coboară vocea, ca și cînd ar împărtăși un secret deosebit: O să fie gata înainte...

Acesta este primul și poate cel mai greu examen de maturitate al ucenicilor școlii profesionale din Izvorul Mureșului: mărirea centralei electrice a școlii și instalarea curentului în întreaga comună.

Asta anul acesta. Poate peste ani vor fi înhămați la treabă Oltul tumultuos, sau mai domolul, dar tot atît de puternicul Mureș.

Era o vreme cînd măreața zămislire a Hășmașului se petrecea într-o grea și cumplită singurătate. Așa cum se scurgea și viața locuitorilor de la poalele Hășmașului. Era o vreme cînd și aici, la izvoare, între meleagurile străbătute de Olt și cele străbătute de Mureș, domnea vrajbă. O vreme cînd pierderea unei vite însemna în viața localnicilor o întunecată tragedie.

Dar din înfricoșătoarea noapte a trecutului nu prea îndepărtat au izbucnit, ca un vulcan de lumină, zorii. Nu sînt zorii unei zile obișnuite, ci ai unei ere noi.

M. HERIVAN

Din experienţa şcolii sovietice

Să îndrumăm cît mai bine şcolile medii

S. Nikişov
şeful secţiei de învăţămînt regionale din Ivanovo

In vederea îmbunătăţirii muncii de instruire şi educare a elevilor din şcolile medii, am considerat că este necesar să fie întărite secţiile de învăţămînt public şi colectivele de conducere ale şcolilor cu specialişti capabili să realizeze controlul asupra predării disciplinelor şcolare şi să acorde ajutor efectiv profesorilor de matematică şi limba rusă. In cea mai mare parte am reuşit să asigurăm şcolilor cadre de conducere calificate: din 128 directori de şcoli medii 118 au studii superioare şi 10 îşi termină studiile la secţiile fără frecvenţă ale institutelor pedagogice, sau posedă o mare experienţă în munca de conducere şi fac faţă cu succes obligaţiilor ce le au; din 152 directori de studii, 122 au studii superioare complecte şi 30 studii superioare în curs de terminare. Cu mici excepţii, directorii de şcoli şi directorii de studii au drept specialitate limba rusă sau matematica.

Este important, firește, nu numai de a selecţiona cadrele de conducere, ci şi de a le ajuta, de a controla activitatea lor. In scopul îmbunătăţirii conducerii şi controlului în şcoală, secţia de învăţămînt regională ia în mod regulat măsuri în vederea ridicării calificării directorilor de şcoli şi a directorilor de studii. In anul 1954 au urmat cursurile Institutului de perfecţionare a cadrelor didactice 57 directori de şcoli şi 70 directori de studii. In calitate de lectori la cursuri au lucrat profesori din învăţămîntul universitar, metodişti, cei mai buni pedagogi şi conducători de şcoli. In complectarea planului de învăţămînt s-au organizat pentru cursanţi excursii la muzeul regional şi la catedra de mecanizare a agriculturii de la Institutul de mecanizare a agriculturii din Ivanovo; s-au organizat seminarii într-o şcoală elementară şi într-o serie de şcoli medii din oraşul Ivanovo; cursanţii au discutat o serie de lecţii deschise, au participat la lecţiile desfăşurate pe terenul geografic, pe parcela şcolară de experienţă, au vizitat cabinetele şi atelierele şcolare, au asistat la adunările pionierilor şi la şedinţele pe clase. La încheierea cursurilor s-au organizat conferinţe asupra schimbului de experienţă.

In toate raioanele şi oraşele regiunii s-au înfiinţat seminarii permanente ale directorilor de şcoli şi directorilor de studii. Astfel, în oraşul Kineşma s-au desfăşurat seminarii cu temele: „Organizarea lucrărilor practice şi de laborator la lecţiile de biologie, geografie, fizică şi chimie"; „Sistemul şi practica muncii educative cu elevii în şcoală"; „Inspectarea lecţiilor de limba rusă"; „Practica lecţiilor însoţite de demonstraţii de filme" şi alte teme. Seminariile şi lucrările practice ale directorilor de studii au fost consacrate metodicii predării lucrului manual în clasele I—IV.

Una din formele de ajutor acordat conducătorilor de şcoli o constituie inspecţiile. Pentru a ajuta secţiile de învăţămînt raionale şi orăşeneşti în îmbunătăţirea inspectării şi a atrage asupra acestei munci atenţia Sovietelor locale, noi am pus în discuţia comitetului executiv al Sovietului regional problema „Despre calitatea inspectării şcolilor din oraşul Ivanovo". Această măsură s-a dovedit folositoare: comitetele executive ale Sovietelor locale au început să acorde mai multă atenţie inspectării şcolilor şi să discute în şedinţele lor procesele-verbale de inspecţie. In anul şcolar trecut, comitetul executiv al Sovietului orăşenesc din Ivanovo a discutat rezultatele inspectării şcolilor medii nr. 36 şi 50, comitetul executiv al Sovietului raional Leinevo — procesul-verbal al inspectorului regional cu privire la rezultatele constatate la şcoala medie nr. 5.

Spre a spori responsabilitatea conducătorilor de şcoli pentru calitatea muncii, noi îi chemăm la secţia de învăţămînt a regiunii cu dările de seamă asupra îndepliniril propunerilor inspectorului (sau cu dările de seamă asupra activităţii şcolii). Astfel, în anul trecut au fost chemaţi la secţia de învăţămînt regională 19, iar în anul curent 17 directori de şcoli medii. Comisia regională pentru învăţămîntul public a ascultat în luna decembrie 1954, în legătură cu inspectarea şcolilor, dările de seamă ale tov. Ilonina, directoarea şcolii medii din Vasilievsk, raionul Şuisc şi tov. Beleacova, director de studii la şcoala medie din Starîi-Viciug, raionul Viciug.

Comitetul regional de partid a organizat în ianuarie a.c. un seminar al secretarilor organizaţiilor de partid şcolare s o consfătuire a directorilor de şcoli medii, consacrate problemelor muncii directorului şi a organizaţiei de partid şcolare. Comitetul de partid al raionului Gavrilov Posadski a analizat concluziile brigăzii de inspectori ai secţiei regionale asupra rezultatelor inspectării unei şcoli medii; comitetul orăşenesc de partid din Ivanovo a cercetat activitatea şcolii medii nr. 53, iar comitetul de partid al raionului Frunze, pe cea a şcolii medii nr 55 etc.

In scopul studierii şi răspîndirii experienţei înaintate în munca instructiv-educativă, secţia de învăţămînt şi institutul de perfecţionare a cadrelor didactice au asigurat conferinţe ştiinţifico-practice ale profesorilor de limbă rusă, matematică, desen liniar, biologie; au pregătit şi au editat şase culegeri cu articolele celor mai buni pedagogi, o serie de manuale în ajutorul tînărului tehnician şi modelist; s-au publicat, de asemenea, cîteva articole cu teme pedagogice în ziarele locale. In decembrie a ieşit de sub tipar lucrarea inspectorului regional Vaselov, intitulată „Despre învăţămîntul politehnic în şcoli" (din experienţa de muncă a şcolilor din regiunea Ivanovo), în care este sintetizat un bogat material faptic.

In regiune sporeşte numărul şcolilor care au colective de pedagogi puternice şi bine închegate, care rezolvă cu succes sarcinile complexe ale muncii instructiv-educative.

In faţa colectivelor pedagogice ale şcolilor medii se ridică sarcina de a acorda cadrelor didactice de la şcolile elementare şi de 7 ani întregul ajutor în rezolvarea problemelor pedagogice şi metodice, de a căuta în comun căile de îmbunătăţire a muncii de educaţie a tinerii generaţii. Colaborarea între şcolile medii, de 7 ani şi elementare, contactul permanent şi efectiv între ele constituie condiţiile cele mai importante de activitate rodnică a cadrelor didactice de la şcolile de toate tipurile. Cu cît va fi mai ridicat nivelul muncii şcolii medii, cu atît vor exista mai multe posibilităţi pentru înlăturarea lipsurilor în munca şcolilor de 7 ani şi a şcolilor elementare.

Indrumarea şcolilor medii, controlul neslăbit asupra activităţii lor, întărirea şi dezvoltarea continuă a realizărilor obţinute de ele capătă în prezent o importanţă deosebită în activitatea secţiilor de învăţămînt public, inclusiv în activitatea secţiei noastre regionale de învăţămînt din Ivanovo.

(Din revista „Narodnoe obrazovanie")

O bună tradiţie

Pedagogii şcolii medii din Borisovca, din împrejurimile Moscovei au o bună tradiţie. La prima lecţie de biologie ei arată elevilor un tablou în culori al marelui transformator al naturii Ivan Vladimirovici Miciurin.

— Cu preţul unei munci mari şi intense a dezvăluit acest om tainele naturii, a învăţat să dirijeze dezvoltarea plantelor, a supus voinţei sale forţele lor spontane — le spun profesorii elevilor. Ştiinţa creată de el urmăreşte minunatul scop de a transforma tot pămîntul, de la sudul cu climă aridă, pînă la gheţurile polare, într-o livadă înfloritoare.

Trec zile. Copiii află despre realizările nemuritoarei învăţături miciuriniste. Mulţi dintre ei complectează rîndurile urmaşilor săi asidui, devin membri activi ai cercului şcolar al tinerilor naturalişti în care activează în fiecare an peste 150 de băieţi şi fete.

Iar cînd în calea lor întîmpină dificultăţi tinerii naturalişti îşi reamintesc cuvintele genialului savant: „Noi nu putem aştepta daruri de la natură; sarcina noastră este de a i le smulge".

In timpul liber, tinerii naturalişti vin în camera colţului viu. Bazîndu-se pe cunoştinţele dobîndite sub conducerea profesorilor de biologie Claudia Sicova şi Zinaida Doljaniscaia, elevii fac aici numeroase experienţe de studiere a influenţei condiţiilor de viaţă asupra organismului.

Pentru munca rodnică a tinerilor naturalişti şcoala dispune de toate cele necesare. La colţul viu există acvarii şi terarii — aici cresc aproape 40 de specii de plante de cameră, din diferite zone climaterice, precum şi diferite culturi agricole. Vizitatorii acestui colţ se conving de adevăratele idei privitoare la unitatea organismului şi a mediului. Aşa s-a întîmplat bunăoară cu eleva Vala Truschina, din clasa a VII-a. Ea nu credea că nu e bine să stropească cactusul, deşi a auzit la lecţie că acest copil al deşertului nu are nevoie de prisos de umezeală. Iar cînd a început să ude unul dintre cactuşi, la fel ca şi pe celelalte plante, rezultatul a fost dezastruos. Rădăcina cactusului a putrezit.

Treptat, la copii apare necesitatea de a experimenta cu chibzuială ţinînd seama de particularităţile unui organism sau altuia. Cu multă dragoste munceşte la colţul viu eleva Nina Colovanova. De curînd ea a verificat o experienţă interesantă şi atrăgătoare. Prin înmulţire vegetativă ea a obţinut dintr-o liană tropicală cinci plante.

Intreaga activitate desfăşurată în cadrul colţului viu este strîns legată de materialul din programă şi are la bază un plan întocmit dinainte.

La lecţii elevii vorbesc despre experienţele lor. Materialul viu se păstrează cu grijă în colţul naturii şi este folosit în mod regulat la predarea lecţiilor.

Profesorii şcolii din Borisovca au dat parcelei lor şcolare numele de „laborator în aer liber".

Parcela ocupă o suprafaţă de 0,8 ha. Aici se cresc zeci de culturi, există o livadă de pomi şi arbuşti fructiferi, plantaţii de căpşuni, o parcelă de colecţie cu culturi rare în regiunea Moscova o parcelă unde se fac cele mai complicate experienţe, o pepinieră de pomi fructiferi şi de plante decorative etc.

Primăvara şi toamna profesorii de biologie ai şcolii folosesc acest bogat material didactic pentru predarea lecţiilor tematice în aer liber. Tot aci, mai ales în perioada vacanţei de vară, se mută centrul lucrărilor efectuate de tinerii naturalişti, care aplică în practică cunoştinţele acumulate în şcoală. Cu prilejul creşterii şi îngrijirii culturilor elevii se străduiesc să respecte un întreg complex de măsuri agrotehnice. Ei introduc în sol sute de kilograme de îngrăşăminte organice şi minerale, îngrijesc minuţios de semănături şi plantaţii, execută la timp hrănirea suplimentară a plantelor, afînarea solului printre rînduri, desfăşoară lupta împotriva dăunătorilor.

De activitatea pe parcela şcolară sînt strîns legaţi şi tinerii maiştri ai cercului „Mîini îndemînatice". Elevii Jenia Egorov, Victor Ioronov şi alţii au confecţionat singuri unelte agricole folosite în munca pe parcela şcolară.

Copiii notează în jurnale rezultatele muncii lor. Cele mai bune dintre jurnale se păstrează cu grijă în şcoală şi sînt cu grijă cercetate şi folosite de noile generaţii de elevi.

La fiecare sfîrşit de an, şcoala organizează expoziţii cu rezultatele obţinute de tinerii naturalişti. Din frunzele, fructele şi rădăcina plantelor, se alcătuiesc ierbare. Cel mai bun dintre ele este expus şi anul acesta în pavilionul „Şcoala sătească" de la „Expoziţia Agricolă Unională".

Adeseori la lecţiile de biologie asistă oaspeţi din colhozul vecin. Eroul Muncii Socialiste Claudia Alexeeva, şefa fermei zootehnice, brigadierul brigăzii pomicole Ana Staskina şi învăţătorii din colhoz fac cunoscută elevilor experienţa înaintată a producţiei colhoznice.

Şi elevii fac excursii în colhoz. Ei vizitează răsadniţele, serele, livada şi ferma de creştere a animalelor şi văd în faţa lor întruchiparea în practică a învăţăturii miciuriniste.

Zeci de tineri naturalişti care învaţă între pereţii şcolii îşi leagă viitorul lor de viaţa colhozului, contribuind cu succes la permanenta lui dezvoltare.

OLEG VAVILICHIN

In palatul ştiinţei

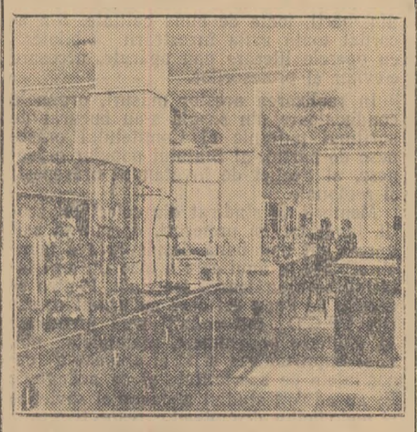

Aspecte din noua clădire a Universităţii de Stat „M. V. Lomonosov" din Moscova: în laboratorul de chimie organică al Facultăţii de chimie (sus); la clubul studenţesc din căminul Universităţii (stînga); într-o cameră a căminului (dreapta).

Intr-un cerc de mecanizatori

Cercul de studiu al automobilului şi combinei autopropulsate de la şcoala de 7 ani din Bozinovsk, regiunea Kirov, şi-a început activitatea cu ajutorul clubului tinerilor automobilişti şi tractorişti. La început el nu avea decît şase membri. Şcolarii au studiat automobilul, tractorul, iar în timpul verii au lucrat cu maşinile. Curînd, numărul membrilor a sporit. Membrii cercului care au absolvit şcoala de 7 ani au plecat la şcoala de mecanizare a agriculturii, de unde s-au întors în colhozul natal combineri.

Autoritatea cercului creştea. Şcolarii au studiat cu perseverenţă automobilul şi combina. In timpul verii, mulţi din ei au lucrat ca ajutori de combineri şi au învăţat chiar să lucreze singuri. Nicolai Kazacov a strîns singur cerealele cu combina, prestînd în total 100 zile-muncă. Alexei Nadeev a lucrat ca ajutor de combiner pe combina condusă de fratele său şi a învăţat să conducă bine maşina. Juri Vasilcov a lucrat de asemenea ca ajutor de combiner. Boris Baranov şi Zina Vasilcova au lucrat la maşinile de clădit căpiţe.

Mulţi dintre membrii cercului au plecat şi în acest an la şcoala de mecanizare a agriculturii.

Pişind în viaţă

Cu cîţiva ani în urmă, Ministerul Învăţămîntului al R.S.S. Moldovenesti a organizat pe lîngă şcoala pedagogică din Cahul o casă de copii specială pentru elevii mai mari, care au absolvit clasa a VII-a cu calificativul „excepţional". Toţi elevii de la această casă de copii trebuiau să urmeze timp de 4 ani cursurile şcolii pedagogice, spre a deveni instructori de pionieri şi învăţători la şcolile elementare.

Colectivul casei de copii, în frunte cu directorul V. A. Kazimc, a manifestat o mare grijă pentru pregătirea tinerilor învăţători. In timpul vacanţei, viitorii pedagogi au făcut practică de educatori la casele de copii sau de instructori în taberele de pionieri. De curînd, un număr de 33 de tineri învăţători au părăsit casa de copii care i-a educat şi s-au împrăştiat prin raioanele republicii.

In satul Durleşti, raionul Chişinău, îşi începe primul său an de muncă şcolară Parascovia Stogrea; în raionul Vulcăneşti lucrează ca instructori de pionieri Fedor Fulgara şi Gheorghi Andreev; la casa de copii din Cojuşna este numită Evghenia Darul. Zina Gherman, Ivan Florea şi Lena Goian îşi vor continua studiile pedagogice în instituţiile de învăţămînt superior.

Lucrările practice ale profesorilor

Institutul de perfecţionare a cadrelor didactice din Tomsk a organizat cursuri pentru profesorii care predau în atelierele şcolare lecţii la clasele V—VII şi vor conduce seminariile practice de studiul maşinilor şi de electrotehnică la clasele VIII—X. Asemenea cursuri au fost organizate şi de institutul din oraşul Kolpaşev.

Sub îndrumarea metodiştilor institutului, precum şi a unor specialişti — ingineri tehnologi şi maiştri — pedagogii au studiat tehnologia producţiei, şi-au însuşit deprinderile de muncă la strunguri, maşini de găurit şi alte maşini-unelte, au studiat uneltele de lăcătuşerie şi tîmplărie. La Kolpaşev, pedagogii au urmat un curs de conducere auto.

Inzestrarea şcolilor cu material didactic în R. S. F. S. R.

I. Gh. Borca
director general adjunct al Direcţiei generale a învăţămîntului elementar şi mediu şi educaţiei preşcolare din Ministerul Învăţămîntului

Cu prilejul vizitei în Uniunea Sovietică a delegaţiei lucrătorilor din învăţămînt din care am făcut parte am stat de vorbă cu numeroşi pedagogi sovietici, am cunoscut organizarea şcolii sovietice, minunatele realizări în domeniul învăţămîntului. Pedagogii sovietici ne-au împărtăşit experienţa lor cu multă dragoste şi prietenie şi s-au interesat de realizările şi experienţa pedagogilor noştri.

Am vizitat multe şcoli. Peste tot am găsit laboratoare, cabinete bine utilate, depozite înzestrate cu o mare varietate de material didactic. Cele mai multe aparate (în afară de unele exemplare de mare precizie) există într-un număr mare de exemplare, pentru a permite tuturor elevilor să lucreze în acelaşi timp. Este vorba, bineînţeles, de aparate de tip şcolar, la care precizia merge pînă la gradul necesar ca experienţele făcute cu ele să reuşească, sau anumite legi să poată fi explicate.

Intrînd în cîteva clase în timpul orelor de fizică şi chimie, am găsit elevii într-o linişte şi ordine perfectă, aplecaţi asupra aparatelor, făcînd determinări, calculînd, verificînd legi. Profesorii treceau de la un elev la altul, le dădeau sugestii, verificau instalaţiile făcute de ei, urmăreau mersul experienţei, verificau concluziile la care au ajuns.

In toate şcolile am observat, atît din partea profesorilor cît şi a elevilor, o deosebită grijă pentru păstrarea materialului didactic şi, în acelaşi timp, un interes deosebit pentru crearea de noi aparate, noi modele, noi instalaţii. La expoziţia şcolii nr. 204 din Moscova am văzut, de exemplu, o sumedenie de instalaţii şi aparate electrice foarte simple şi ingenioase, care uşurează considerabil munca profesorului şi eforturile elevilor pentru însuşirea cunoştinţelor cuprinse în programă.

CUM E ORGANIZATĂ PRODUCŢIA DE MATERIAL DIDACTIC

In Uniunea Sovietică producţia de material didactic este în primul rînd o sarcină a Ministerului Învăţămîntului.

Pentru rezolvarea problemelor producţiei de material didactic în Ministerul Învăţămîntului din R.S.F.S.R. există o Direcţie generală a producţiei de material didactic. Această direcţie generală dispune de 9 mari întreprinderi în diferite oraşe ale ţării, care produc exclusiv material didactic. Intreprinderile produc în prezent aproximativ 500 titluri de diferite materiale şi pun anual în comerţ peste 55 de milioane de creioane, tocuri şcolare, echere, compase şi alte rechizite şcolare. Ca să ne facem o ideie asupra mărimii acestor întreprinderi, amintesc că în ele lucrează peste 5.500 muncitori. Fiecare întreprindere este specializată pe categorii de materiale, legate de predarea diferitelor obiecte de învăţămînt. Aşa, de exemplu, la întreprinderea din Rostov se fabrică strunguri mici, electromotoare, telegrafe, dinamuri, reostate cu punţi, transformatoare, aparate pentru electroliză, oglinzi prizmatice, magneţi liniari şi în formă de potcoavă, ampermetre şi busole care pot fi folosite de orbi şi altele. La întreprinderea „Şcoala şi natura", din Moscova, se alcătuiesc diferite colecţii de roci, metale de topit, colecţii de fluturi şi frunze pentru desen, ierbare, cutii special confecţionate în care se pot vedea dezvoltarea ouălor de sarpe şi a celui de şopîrlă, dezvoltarea puiului de găină în perioada de la 6—16 zile şi multe altele.

In afară de aceste 9 întreprinderi ale Ministerului Învăţămîntului există anumite întreprinderi ale altor ministere care, pe baza unei Hotărîri a Consiliului de Miniştri, sînt obligate să producă material didactic. Intreprinderile Ministerului Industriei Chimice, de pildă, produc toate materialele chimice reactive şi confecţionează aparatele necesare pentru laboratoarele de chimie.

Unele aparate sînt confecţionate în atelierele şcolilor rezervelor de muncă, pe baza comenzii date de către Direcţia generală a producţiei de material didactic din Ministerul Învăţămîntului.

Multe din întreprinderile care fabrică material didactic au o experienţă veche în această direcţie.

In afară de aceste întreprinderi, Editura de Stat didactică şi pedagogică confecţionează diferite planşe pentru ştiinţele naturii, pentru geografie, pentru predarea gramaticii, a aritmeticii, a geografiei şi a trigonometriei. Aci se confecţionează, deasemenea, litere mobile şi diferite planşe pentru predarea citit-scrisului la şcolile obişnuite şi la şcolile speciale.

Pentru stabilirea noilor prototipuri de material didactic ce trebuie să intre în producţie există două căi. Academia de Ştiinţe Pedagogice, pe baza unor studii atente, elaborează noi tipuri de material didactic. Aceste noi tipuri sînt trimise consiliului metodic ştiinţific din minister care le apreciază. Prototipul apreciat ca bun şi necesar este trimis apoi întreprinderilor pentru a intra în producţie. Numărul prototipurilor se îmbogăţeşte şi în urma propunerilor pe care învăţătorii din ţară le trimit biroului de invenţii şi inovaţii din minister. Acest birou studiază materialul şi îl aprobă, sau îl respinge. In cazul cînd propunerea este aprobată învăţătorul primeşte drepturile de autor. Prototipul confecţionat mai întîi într-un singur exemplar este dat pentru aprobare Consiliului metodic ştiinţific din minister. In unele cazuri, cînd Consiliul metodic ştiinţific găseşte că materialul are defecţiuni de producţie, îl trimite înapoi întreprinderii pentru a fi refăcut. După refacere, consiliul propune apoi aprobarea pentru multiplicarea aparatului respectiv în 100—200 exemplare de probă. Această aprobare o dă Direcţia generală a producţiei materialului didactic şi Direcţia generală a aprovizionării. Exemplarele se trimit celor mai bune şcoli, şcolilor experimentale şi institutelor de perfecţionare a cadrelor didactice.

Pe baza observaţiilor făcute de către cadrele didactice din aceste institute şi şcoli, după un an de folosire, prototipul se îmbunătăţeşte şi apoi se fabrică în masă.

Pentru producţia în masă dă aprobare locţiitorul ministrului. Cînd se dă aprobarea pentru producţia în masă a materialului se iau două exemplare din prototip: un exemplar se păstrează la Direcţia generală a producţiei de material didactic, iar celălalt la întreprindere, pentru ca oricînd să se poată face controlul producţiei pe baza prototipului aprobat.

Condiţiile tehnice pentru instrumente sînt stabilite în comun de către Direcţia generală a producţiei de material didactic şi Direcţia generală a aprovizionării.

Orice abatere de la caietul de sarcini, cum ar fi schimbarea materialului folosit pentru fabricare sau schimbarea tehnologiei produsului, se pot face numai cu prealabila aprobare a locţiitorului ministrului care a aprobat prototipul. După un număr de ani de folosinţă în şcoli, prototipurile se îmbunătăţesc pe baza propunerilor care vin de pe teren. Bineînţeles că şi de data aceasta prototipul modificat urmează aceeaşi cale pentru a intra în producţie.

Pentru a ajuta cadrele didactice în folosirea materialului didactic, fiecare exemplar este însoţit de o broşură în care se arată construcţia tehnică a aparatului şi modul de folosire. Această broşură este aprobată de Consiliul metodic didactic din Ministerul Învăţămîntului. Toate aparatele sînt recepţionate înainte de a fi date în folosinţă, pentru a se putea verifica modul de funcţionare.

Recepţia se face în întreprinderi, de către delegaţii Direcţiei generale a producţiei de material didactic şi ai Direcţiei generale a aprovizionării.

CUM ESTE ORGANIZATĂ APROVIZIONAREA ŞCOLILOR

Aprovizionarea şcolilor cu material didactic cade în sarcina Direcţiei generale a aprovizonării din Ministerul Învăţămîntului.

Pentru realizarea sarcinilor legate de aprovizionarea şcolilor cu material didactic, Direcţia generală a aprovizionării din minister are în întreaga ţară o reţea de magazine de desfacere a materialului didactic. In R.S.F.S.R. există 80 de astfel de magazine în centrele regionale şi în oraşele mari.

In fiecare an şcolile fac direct magazinelor comanda pentru materialul didactic pe care vor să şi-l procure pentru anul viitor. Magazinele au la dispoziţie, în orice moment, lista materialului didactic nou ce va apare, precum şi indicaţii privitoare la minimul de material didactic necesar, pe tipuri de şcoli.

Pe baza acestora, şcolile comandă noile materiale apărute, materialele care între timp s-au deteriorat şi nu mai pot fi folosite şi diferite piese de schimb care nu au putut fi reparate sau confecţionate prin forţe proprii.

Comenzile sînt centralizate de către magazine, sînt comunicate Direcţiei aprovizionării din Ministerul Învăţămîntului care le predă Direcţiei generale a producţiei de material didactic. La rîndul ei aceasta comunică fiecărei întreprinderi subordonate sarcinile de producţie şi face comanda către acele întreprinderi care nu îi sînt subordonate.

Trebuie subliniat faptul că foarte multe cadre didactice participă activ la munca de îmbunătăţire şi creare a prototipurilor de material didactic. In afară de propunerile pe care le trimit cadrele didactice direct ministerului, magazinele regionale organizează periodic consfătuiri cu cei mai buni învăţători şi profesori de specialitate, la care participă şi reprezentanţi ai întreprinderilor de material didactic. Concluziile care reies în urma unor astfel de consfătuiri sînt comunicate ministerului, care ţine seama de ele atunci cînd studiază problema prototipurilor ce urmează a fi îmbunătăţite şi cînd stabileşte lista noilor prototipuri care vor fi date în producţie pentru anul următor.

Trebuie, de asemenea, menţionată deosebita grijă de care o au cadrele didactice pentru îmbogăţirea laboratoarelor şi depozitelor de material didactic. Pedagogii confecţionează material didactic, alcătuiesc colecţii de plante, roci, seminţe, antrenînd în această acţiune şi pe elevii claselor mai mari şi în special pe elevii din ultima clasă. Sub conducerea şi supravegherea profesorilor, elevii cresc şi îngrijesc păsări şi animale mici, observă felul lor de viaţă, conservă unele animale în spirt, fac planşe şi hărţi, păstrează evidenţa asolamentului terenului şcolar experimental, fac experienţe de aclimatizare a unor plante aduse din alte regiuni, încearcă noi metode de sporire a producţiei agricole făcînd culturi comparative pe care le îngrijesc în mod deosebit.

La expoziţia rezervelor de muncă şi la expoziţia tehnică unională, am văzut minunate lucrări de creaţie ale elevilor în domeniul tehnicii

Nu trebuie trecută cu vederea deosebita grijă pentru copiii preşcolari, cărora le stă la dispoziţie o varietate nemaiîntîlnită de jucării şi jocuri potrivite vîrstei. Aceste jucării şi jocuri nu sînt confecţionate în întreprinderile Ministerului Învăţămîntului, ci în întreprinderi de stat sau cooperative, însă aprobarea pentru producerea lor este dată de către consiliul tehnic pentru jucării, care funcţionează pe lîngă Ministerul Învăţămîntului, fără a cărui aprobare nu se pun în comerţ jocuri şi jucării pentru copii. Instituţiile preşcolare au un bogat material pentru jocurile copiilor.

Multe jocuri şi jucării se găsesc în magazine. Preţul lor este aşa de mic, încît orice copil se poate bucura din plin de ele.

Din felul cum este organizată munca în vederea asigurării şcolilor cu material didactic noi avem multe de învăţat.

Modul în care se produce materialul didactic, sistemul de aprovizionare, grija deosebită pentru procurarea lui constituie un îndreptar de mare preţ în munca noastră de viitor.

Materialul documentar cu care s-a întors delegaţia lucrătorilor din învăţămînt este acum studiat cu multă grijă şi va sta la baza îmbunătăţirii activităţii în vederea aprovizionării cu material didactic a şcolilor noastre.

Mai multă atenție pregătirii tinerilor învățători

Între elevii școlilor pedagogice și profesorii lor se încheagă în cei 4 ani de studiu o legătură atît de trainică încît ea se păstrează ani și ani după absolvirea școlii.

Elevii școlii noastre, după absolvire, fie prin corespondență legătură, fie cu directorul școlii, fie cu profesorii de care s-au apropiat mai mult.

Și eu am primit scrisori de la foștii mei elevi și le-am citit cu multă atenție. Mă interesau atît succesele cît și greutățile cu care luptă în rezolvarea problemelor instructiv-educative sau ale muncii obștești. Voiam din toată inima să le fiu de ajutor.

La rîndul nostru, am avut mult de învățat din scrisorile tinerilor pedagogi pe care i-am pregătit în școală. Văzînd greutățile pe care ei le întîmpină în munca din școală, noi, profesorii, am înțeles cum trebuie să pregătim pe actualii noștri elevi, în ce direcție trebuie să ne îndreptăm eforturile în munca de pregătire a viitorilor învățători.

Pentru a cunoaște îndeaproape toate greutățile pe care absolvenții le întîmpină în muncă am trecut la organizarea unei corespondențe sistematice cu ei. Am trimis foștilor noștri elevi scrisori în care îi rugam să ne arate pe larg lipsurile pe care consideră ei că le-a avut școala pedagogică în munca de pregătire a tinerelor cadre didactice, lipsuri care le-au pricinuit lor greutăți în munca instructiv-educativă, în munca administrativă și obștească.

Din răspunsurile pe care le-am primit reiese că mulți absolvenți, la primul lor contact cu realitățile de pe teren au rămas dezorientați. Pentru a-i face să îndrăgească munca didactică noi le-am vorbit mai mult de părțile frumoase ale profesiunii și nu i-am pregătit suficient pentru viață, pentru lupta cu greutățile. Absolventul Virgil Arsenescu, acum învățător la școala din Mozăceni-Costești, ne arată că trebuie să-i pregătim pe elevi cu mai multă grijă în acest scop, să-i învățăm încă din școală cum să învingă greutățile.

Unii dintre absolvenți, deși sînt însuflețiți de dorința de a munci, nu dovedesc destulă pricepere în activitatea didactică, nu stăpînesc bine metodele de predare. Alții pleacă din școală cu un vocabular sărac, fapt pe care îl dovedesc, de altfel, chiar scrisorile în care ei se exprimă greoi și defectuos.

Multe scrisori ne cer să acordăm mai multă grijă îmbogățirii vocabularului elevilor și să le dăm prilejul să vorbească mai mult, pentru a se obișnui să se exprime liber, curgător.

Scrisorile absolvenților ne-au arătat că școala noastră le-a dat insuficiente cunoștințe în ce privește munca de conducere și administrație școlară. Mulțor cadre tinere le-a fost încredințată munca de direcție. Foștii noștri elevi ca Dilirici Bucur, directorul școlii de la Butea, Tg. Frumos, Mălușanu Luca, directorul școlii de 7 ani din Lelească-Vedea, Pepinel, directorul școlii din Aleuș, raionul Simleul Silvaniei și alții ne-au arătat că au întîmpinat serioase greutăți în munca de conducere a școlii datorită faptului că nu cunoșteau o serie întreagă de lucruri în această privință.

Unii dintre absolvenți, ca tov. Avram de la școala din Titești-Lovistea, Mărgescu Ion de la școala din Nucșoara-Curtea de Arges și Ciocan de la Vlădești-Muscel, din seriile mai vechi, care nu au lucrat în timpul practicii pedagogice simultan la 2 sau mai multe clase, au făcut cu greu față acestei munci.

Nu toți elevii și-au însușit tipologia lecțiilor în școala elementară. Mulți dintre ei întîmpină greutăți în întocmirea planurilor de lecții și în determinarea scopului lecțiilor; alții cad uneori în formalism, întrebuințînd același tip de plan pentru toate felurile de lecții.

Tov. Pulpea Ion, director la școala din Scundu, raionul Drăgășani, ne semnalează că învățătorii tineri nu știu să facă critica unei lecții la un cerc pedagogic, după un plan sistematic. Tov. Popescu Ion, învățător la școala din comuna Delulești, raionul Pitești, ne relatează că, întrucît absolvenții sînt obișnuiți la școala pedagogică să folosească materialul didactic luat de-a gata, de la laboratorul sau muzeul școlii, nu folosesc material didactic la lecții, nu se preocupă de confecționarea materialului didactic cu mijloace locale.

Cei mai mulți dintre învățători nu și-au alcătuit în timpul cît au fost elevi un repertoriu de cîntece și coruri pentru școli și cămine culturale, nu și-au alcătuit caiete cu exerciții de gimnastică și jocuri. Învățători ca Diaconu Petre, din raionul Loviștea-Brezoi, Victor Păvălache de la școala din Schei Cîmpulung cer sistematic școlii îndrumări în această privință.

Absolvenții ne arată că neprimind în școală nici o îndrumare în legătură cu felul cum trebuie să aprecieze și să noteze cunoștintele elevilor, au mari greutăți. Ei propun ca în ultimul an de școală viitorii învățători să fie puși să noteze într-un carnețel pe elevii din școlile unde fac practica. Cei mai mulți dintre ei odată ajunși la catedră nu se preocupă de ridicarea nivelului lor profesional, nu consultă publicații de specialitate. Cadrele didactice nu au reușit în timpul perioadei de școlarizare să-i determine pe elevi să-și procure manuale, metodici, cărți etc., care să constituie pentru ei principalul material documentar.

Cunoașterea acestor lipsuri în pregătirea viitorilor învățători ne-a făcut pe noi, cadrele didactice să ne analizăm munca, să luăm unele măsuri de îmbunătățire a activității noastre didactice încă din cursul anului trecut. Parte din aceste lipsuri au și fost remediate în măsura posibilităților. Acum, la început de an școlar, la întocmirea planurilor de muncă noi ținem seama de lacunele care au existat în pregătirea elevilor noștri și apoi zi de zi în desfășurarea activității vom căuta să luptăm pentru lichidarea lor.

ALEXANDRU BUNESCU
profesor la școala pedagogică mixtă din Cîmpulung-Muscel

Primele zile de școală

De aproape un sfert de veac funcționez la școala mixtă de 4 ani din comuna Mischii, satul Motoci, raionul Craiova. La sfîrșitul fiecărui an școlar am analizat cu toată conștiinciozitatea munca pe care am desfășurat-o și m-am bucurat cînd am cules roade bogate. Pentru asigurarea succesului mai deplin în anul școlar care a început, ca învățător la clasa a II-a am căutat chiar de la primele lecții să mă pregătesc bine, să-mi îmbunătățesc cît mai mult metodele de predare pentru că, deși lucrez de mult în învățămînt, în fiecare an experiența mea încă se îmbogățește.

Am învățat, în primul rînd, să-mi confecționez un bogat material didactic pe care l-am pregătit din vreme. De asemenea, am procurat din timp elevilor hîrtie colorată, plastilină, pușă, paie de grîu și foi de porumb, pentru lucrările manuale. Parcela școlii o voi împărți după soiurile de semințe ce vor fi semănate, răspîndind din vreme gunoiul necesar.

Comitetul de părinți și familiile copiilor sînt antrenate la buna desfășurare a muncii din școală, a cărei viață o cunosc.

Analizînd condițiile în care am început noul an școlar constat cu bucurie că efortul depus de conducerea școlii pentru asigurarea condițiilor materiale a fost încununat cu succes. Avem condiții pentru a desfășura o muncă bună în anul acesta. Știu că totul depinde acum de străduința noastră, a pedagogilor. Sînt hotărît să fac totul pentru ca elevii mei să fie cît mai bine pregătiți și să mă bucur din plin de noi și mai mari realizări la sfîrșitul anului acesta.

ION ENE
învățător la școala din Motoci, comuna Mischii, raionul Craiova

A început un nou an de învățămînt în școlile profesionale

La 1 septembrie s-au deschis în toată țara școlile profesionale de ucenici. După zilele plăcute ale vacanței, pe care le-au petrecut în taberele de odihnă, la munte sau la mare, participînd la activitățile cultural-artistice locale, la competiții sportive și excursii, elevii și ucenicii s-au întors cu forțe sporite din nou pe băncile școlii. În cele peste 350 de școli profesionale de ucenici, profilate în total cu 195 de meserii, au intrat în acest an cîteva mii de absolvenți ai școlilor de 7 ani.

Ținînd seama de nevoile economiei noastre naționale, ministerele și instituțiile centrale au stabilit din timp necesarul de cadre ce trebuie pregătite pentru industrie și agricultură, precum și rețeaua școlilor profesionale profilate după specificul instituțiilor centrale și întreprinderilor pe lîngă care sînt organizate. La stabilirea planului de școlarizare s-a ținut seama atît de ritmul de dezvoltare a producției cît și de planul forțelor de muncă.

La școlile profesionale ale Ministerului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini, ale Ministerului Căilor Ferate, ale Ministerului Energiei Electrice și ale Ministerului Învățămîntului s-a făcut în acest an, cu prilejul examenului de admitere, o bună selecție a candidaților, pentru a pătrunde în aceste școli într-adevăr acei care își vor putea însuși temeinic meseria.

Munca instructiv-educativă în școlile profesionale de ucenici se desfășoară în acest an școlar în conformitate cu noul plan de învățămînt și noua programă școlară. Pentru ca tinerii ucenici să-și poată însuși cunoștințele practice, 66% din timpul de școlarizare este afectat instruirii practice. Modul de instruire practică diferă de anii precedenți. Instruirea ucenicilor se desfășoară în primul rînd în atelierul de instructaj din școală (timp de 1—6 luni) și se continuă apoi în întreprinderi, pe șantiere de construcții, în gospodării agricole colective și de stat.

Principala sarcină a școlilor profesionale este de a înarma ucenicii cu cunoștințe teoretice care să-i ajute la însușirea meseriei lor. Practica în atelierele școală, care se desfășoară după programele de instructaj practic, are drept scop să deprindă pe ucenici cu cele mai simple operații de lucru, să-i ajute să cunoască și să respecte regulile de protecție a muncii, să se deprindă cu disciplina în producție.

Ținînd seama de noile sarcini ce stau în fața învățămîntului profesional, conducerile școlilor profesionale și ministerele respective au acordat în acest an o grijă deosebită înzestrării atelierelor școlare și cabinetelor tehnice cu materialul didactic necesar (planșe, machete, utilaj în miniatură etc.). În mare parte acest material didactic a fost confecționat în atelierele școlilor profesionale. Se constată însă o insuficientă înzestrare a laboratoarelor de fizică. Urmează ca această lipsă să fie remediată în cursul anului școlar.

Școlile profesionale care aparțin Ministerului Învățămîntului devin și ele unități productive. Pentru ca aceste școli să poată lucra în cele mai bune condițiuni, să-și îndeplinească planul de producție, Ministerul Învățămîntului a trecut la recuperarea sculelor și mașinilor unelte, a redistribuit utilajul de atelier, a înzestrat atelierele de instructaj și de producție cu materialele și sculele necesare. Aceste măsuri fac ca instruirea practică a ucenicilor în atelierele de producție ale școlilor profesionale să se poată desfășura în condiții mulțumitoare. La alcătuirea planurilor de producție s-au prevăzut asemenea sortimente care să asigure în același timp și o instruire temeinică a ucenicilor.

Pentru a veni în sprijinul ucenicilor, maiștrilor și profesorilor, bibliotecile au fost înzestrate cu manuale și material bibliografic de specialitate. În prezent, pentru obiectele de studiu din sectorul industrial există material bibliografic în proporție de 70% față de ceea ce este necesar, în sectorul transporturilor în proporție de 80%, în sectorul construcții de 40%. Pentru sectoarele metalurgie, construcții și agricol sînt în curs de elaborare zeci de titluri de manuale.

În timpul perioadei de practică în producție în întreprinderi, ucenicii participă efectiv la desfășurarea procesului de producție lucrînd sub îndrumarea maiștrilor și a muncitorilor calificați, cu experiență în munca de instruire a ucenicilor. Instruirea practică în producție oferă ucenicilor avantajul de a se deprinde cu utilajul modern și tehnica nouă a producției, cu o înaltă productivitate a muncii, cu disciplina din întreprinderi, de pe șantiere, din gospodăriile agricole colective și de stat. Prin noul sistem de instruire practică se dă posibilitate ucenicilor să aibă un orizont tehnic mai larg, să se specializeze cu ușurință la locurile de muncă unde vor fi repartizați după absolvirea școlii.

Începerea în bune condițiuni a noului an școlar în învățămîntul profesional, organizat pe un nou sistem de pregătire a muncitorilor calificați este rezultatul unei munci susținute de îndrumare din partea ministerelor și instituțiilor centrale. Școlile profesionale de ucenici au primit din timp toate planurile de învățămînt și în bună parte și programele după care își vor desfășura activitatea în noul an școlar.

Pentru o bună desfășurare a muncii de instruire practică a ucenicilor, Ministerul Învățămîntului a pus la dispoziția maiștrilor din școli și întreprinderi două metodici de instructaj practic. Sînt în curs de elaborare alte trei metodici pentru sectorul metalurgic și agricol. Este necesar ca specialiștii din Ministerul Învățămîntului, în colaborare cu specialiștii celorlalte ministere, să intensifice munca de elaborare a metodicilor de instructaj practic care vor constitui pentru cadrele didactice un sprijin prețios în munca de pregătire a viitorilor muncitori calificați. În perioada vacanței de vară s-a acordat o deosebită atenție asigurării bazei didactico-materiale a școlilor. Astfel, s-a trecut din timp la amenajarea sălilor de clasă, a atelierelor și dormitoarelor, s-a reparat mobilierul școlar, s-au reutilat atelierele și cabinetele școlare. În acțiunea de pregătire a deschiderii noului an de învățămînt, școlile au primit un sprijin prețios din partea întreprinderilor pe lîngă care sînt organizate. Este de remarcat sprijinul acordat de atelierele C.F.R. Griviția Roșie și Uzinele 23 August din București, Combinatul Chimic Tîrnăveni și multe alte întreprinderi.

Ținînd seama de noile sarcini ce revin învățămîntului profesional după noua organizare, în fața cadrelor didactice stau sarcini importante. Maiștrii instructori și profesorii școlilor profesionale au rolul hotărîtor în acțiunea de pregătire a muncitorilor calificați. Ei trebuie să-și desfășoare activitatea după un plan bine întocmit pe baza noilor programe, să-și îmbunătățească în mod continuu metodele de instruire, respectiv de predare a lecțiilor, să îmbunătățească conținutul acestora, să participe la activitatea metodică desfășurată de comisiile de specialiști, de consiliul pedagogic al școlii, să participe la activitatea cabinetelor metodice care sînt organizate în orașele București, Iași și Cluj.

În acest an școlar s-a realizat o justă selecționare a maiștrilor, a cadrelor didactice și a directorilor de școli. Aceasta va contribui simțitor la ridicarea nivelului învățămîntului profesional. O grijă deosebită trebuie să acorde ministerele, în special Ministerul Învățămîntului, perfecționării profesionale și pedagogice a maiștrilor care se ocupă cu instruirea practică a ucenicilor. De asemenea, este necesar să se selecționeze cu mai multă grijă educatorii care lucrează în școlile profesionale, pentru ca aceștia să poată fi de un real sprijin în munca de educare a ucenicilor.

Directorii școlilor profesionale au sarcina de a organiza întreaga muncă din școală. Controlînd și îndrumînd permanent activitatea cadrelor didactice, asistînd la lecții, verificînd dacă există concordanță între predarea diferitelor obiecte de studiu, dacă există o legătură strînsă între cunoștințele teoretice și munca ucenicilor din producție, ei pot contribui zi de zi la îmbunătățirea calității muncii didactice. Asigurarea celor mai bune condiții de muncă și de trai ucenicilor, organizarea judicioasă a timpului lor liber, educarea acestora în spiritul dragostei pentru muncă, pentru meserie, în spiritul patriotismului și al internaționalismului proletar trebuie să constituie principala sarcină a directorilor școlilor profesionale și a cadrelor didactice.

Directorii școlilor profesionale, maiștrii și profesorii sînt sprijiniți în munca lor de Ministerul Învățămîntului și de ministerele de resort, prin organele lor de control și îndrumare. Acestea controlează modul în care se desfășoară instruirea teoretică și practică a ucenicilor, felul în care sînt organizate locurile de muncă, urmăresc cum se aplică graficul de mutare a ucenicilor pe diferite locuri de muncă, astfel ca instruirea să se facă în mod sistematic și treptat. Ei verifică de asemenea dacă ucenicii știu să folosească materialele și sculele din atelier, verifică calitatea produselor, iar atunci cînd constată lipsuri dau îndrumările necesare.

Organele de control au sarcina de a se interesa îndeaproape de munca educativă ce se desfășoară în rîndurile ucenicilor, de munca didactico-metodică pe care o desfășoară maiștrii și profesorii.

Pentru a se obține cele mai bune rezultate în munca de instruire și educare a viitorilor muncitori calificați, este necesar să existe o strînsă colaborare între toate organele care răspund de munca școlilor profesionale. Colaborînd îndeaproape cu organizațiile U.T.M. și de sindicat din școală, care pot da un real sprijin în mobilizarea cadrelor didactice și a ucenicilor la o activitate susținută, conducerile școlilor profesionale vor face ca unitățile lor de învățămînt să răspundă tuturor sarcinilor pentru care au fost create.

Ing. EMIL RIZESCU
director în Ministerul Învățămîntului

DISCUȚII

Trebuie să ne cunoaștem bine elevii

Asupra rolului și însemnătății organizării colectivului de elevi nu este cazul să mai insist. Acest lucru a fost arătat pe larg de către participanții de pînă acum la discuția inițiată de „Gazeta învățămîntului".

Practica muncii în școală mi-a arătat că una din condițiile esențiale pentru formarea și închegarea colectivului de elevi o constituie cunoașterea multilaterală, completă a membrilor colectivului cu care vom lucra și pe care vrem să-l organizăm. Astfel, socotesc absolut necesară cunoașterea personalității elevilor, adică a aptitudinilor acestora, a înclinațiilor și preferințelor lor, a atitudinii pe care o manifestă față de învățătură, față de muncă, precum și a diferitelor lipsuri cu privire la temperamentul sau caracterul lor.

Problema cunoașterii membrilor colectivului implică alegerea și folosirea cu pricepere a unor metode și procedee educative care presupun din partea educatorului timp, tact și răbdare. Am folosit în munca mea cel mai des metoda observării active a membrilor colectivului în diferite situații: în timpul orelor de curs, în timpul recreațiilor, pe stradă, în sălile de spectacol, în familie etc. Observațiile făcute le-am notat în caietul de cunoaștere a elevilor. Pe baza acestor observații m-am orientat asupra întregului colectiv.

În orice colectiv de elevi se disting copii capabili, talentați, întreprinzători, activi și atenți în clasă, gata să primească sarcinile care li se încredințează. Există apoi copii care nu manifestă talente sau aptitudini deosebite și care — de cele mai multe ori, — se mulțumesc cu îndeplinirea minimă a sarcinilor școlare. Stimulați cu pricepere, acești copii dau însă de multe ori dovadă că pot realiza lucruri frumoase. Insfîrșit, există un număr mic de elevi care sînt slabi la învățătură și lipsiți chiar de interes față de procesul de învățămînt și față de problemele colectivului.

Educatorul are datoria să cunoască însă nu numai aceste trăsături ale elevilor, ci și cauzele care le determină. La aceasta se ajunge nu numai pe baza observațiilor proprii ale educatorului, ci și pe baza unei activități mai largi, care se poate realiza dacă educatorul ține o legătură strînsă cu secretarul organizației U.T.M., cu instructorul superior de pionieri, cu medicul, cu părinții etc.

Țin să subliniez că aceste însușiri ale membrilor colectivului nu trebuie privite static, ca fiind date odată pentru totdeauna. În cursul procesului instructiv-educativ, în viața colectivului se produc serioase schimbări, deoarece colectivul nu este o simplă abstracțiune, ci un organism viu, în sînul căruia există contradicții inerente vieții, mișcare și transformare. Datoria educatorului și, totodată, măiestria lui constau în sezisarea contradicțiilor și soluționarea lor cu pricepere și răbdare, în îndrumarea și stimularea continuă a elementelor mai puțin active.

Unii pedagogi socotesc că problema cunoașterii elevilor nu este esențială și din cauza aceasta se mulțumesc să-i cunoască pe elevi numai în timpul orei de curs — de la catedră. Ei ajung astfel la categorisiri, la aprecieri nejuste sau exagerate — în bine sau în rău. Este lesne de înțeles că dacă nu vom încerca în permanență să găsim noi căi de a ne apropia de copii nu vom fi scutiți de unele surprize.

O serie de pedagogi consideră ca lipsită de importanță ținerea la curent a caietelor de clasă, în care toți profesorii clasei respective au datoria să noteze observațiile lor, caiet din care dirigintele își poate extrage date importante cu privire la personalitatea copiilor. Din această cauză, dacă răsfoim aceste caiete, sîntem izbiți de la început de superficialitatea observațiilor notate. Ele reflectă lucruri neesențiale, care nu sînt menite să ajute cu nimic la îmbunătățirea procesului instructiv-educativ. Asemenea notații ca: „elevul mănîncă în oră" sau „elevul rîde" etc. dovedesc formalismul din activitatea unor educatori care înțeleg greșit problema cunoașterii personalității copilului.

În ceea ce mă privește, am încercat să evit unele din aceste lipsuri. Pe lîngă observarea activă a membrilor colectivului, am folosit și alte forme de cunoaștere a copiilor. Astfel, în cadrul orelor educative am căutat să-i fac pe elevi să vorbească despre anumite probleme care-i frămîntă, să critice, să se refere la exemple concrete din viața lor sau a colegilor lor. Pe cei timizi i-am încurajat, pe cei impulsivi am căutat să-i potolesc. Am încercat să-i educ pe toți în spiritul curajului, al răspunderii pentru acțiunile proprii și pentru acțiunile colectivului. Tot în vederea cunoașterii elevilor am folosit și orele de curs, precum și activitatea în cercuri. Vizitele la domiciliu și participarea cu elevii la anumite spectacole mi-au oferit, de asemenea, prilejul de a-i cunoaște mai bine pe elevii cu care lucrez.

Formele de cunoaștere sînt însă mult mai numeroase. Nu cred că este cazul să insist asupra tuturor acestora, întrucît ele pot fi descoperite ușor de oricine înțelege necesitatea cunoașterii elevilor drept condiție necesară a închegării colectivului.

Cert este că, pe baza unei temeinice cunoașteri a personalității fiecărui elev în parte, se poate alcătui în vederea organizării colectivului clasei sau al școlii un puternic activ de elevi. Cu ajutorul unui asemenea activ am reușit să combat anumite tendințe negative, care, neobservate la timp, ar fi putut deveni dăunătoare întregului colectiv, precum: sufletul, copiatul, dezordinea și neatenția la lecții, delăsarea, chiulul etc. Din experiența de zi cu zi, mi-am dat seama că datoria educatorului este de a sprijini și a îndruma în așa fel activul clasei, încît — cu timpul — să-i poată aduce pe toți elevii din colectiv la nivelul activului. Tocmai aceasta înseamnă a închega un adevărat colectiv, adică un grup de elevi cu interese și concepții comune, în care fiecare elev să fie conștient de scopurile urmărite, să se supună din convingere disciplinei colectivului și să contribuie la întărirea conducerii unice.

SIMION BÂRBULESCU
profesor la școala mixtă de 7 ani nr. 1 din Bușteni

Realismul poveștilor lui Ion Slavici*)

Conf. univ. Ilie Stanciu

„Frumoase erau nopțile de vară la marginea bălții, unde cîntau presura de baltă, cîrsteii și prepelițele, țipau noghitii și ratele sălbatice și bubuia din cînd în cînd boul de baltă, dar încă mai frumoase erau în paghină, unde era liniște și stăteam adunați împrejurul focului.

Atît aici, cît și acolo se spuneau povești și snoave pline de haz, se spuneau cimilituri, se recitau cîntece și chiote și se făceau glume de tot felul.

Și dacă ispita era grea, vina nu era atît a mea, cît a lui Tatа Bătrîn, minunatul povestitor, care-n timpul lungilor seri de iarnă, mă deprinsese atît să ascult, cît și să spun povești, să mă-ndulcesc cu ele" (Ion Slavici — Lumea prin care am trecut).

Din acele seri lungi de iarnă, cînd asculta poveștile minunate din gura bunicului, se trage dragostea scriitorului Ion Slavici pentru basmul popular, iar ispitei de care amintește nu i-a putut ține pient. Printre primele sale încercări literare se numără „Zîna Zorilor", scrisă la îndemnul prietenului său Mihai Eminescu. Marele poet i-a copiat manuscrisul, i l-a corectat „cu multă discrețiune", după cum mărturisește Slavici în amintirile sale, și tot Eminescu a intervenit pentru publicarea basmului în „Convorbiri literare".

Lumea poveștilor lui Slavici este aceeași pe care o întîlnim în mai toate scrierile sale. Este lumea satelor din „podgoria Aradului", care se-ntinde de la Mureș pînă-n lunca Crișului Alb, a satelor rominești „înfloritoare, cu vii ce dau vinuri bune și cu ogoare mănoase".

La Șiria, unul dintre aceste sate, s-a născut și și-a petrecut Slavici copilăria și cea mai frumoasă parte a tinereței; acolo au fost așezate temeliile vieții sale sufletești, după cum singur ne arată.

Crescut în respect pentru munca cinstită, pentru hărnicie și dreptate, Slavici a introdus în basmele sale, ca idee centrală, dragostea pentru oamenii muncitori de orice neam ar fi ei, disprețul și împotrivirea față de cei mișei, înșelători și haini la suflet.

Prin bunătatea și hărnicia ei, Florița din codru îmblînzește inimile crunte ale celor doisprezece hoți. Lia, fata văduvei sărmane, pornită să-l salveze pe Limir împărat, se poartă în lumea largă așa cum învățase la casa mamei sale: modestă și harnică, săritoare la nevoie, gata să ajute pe cei sărmani. Băet-Sărac, minat de dragostea lui de fiu și de frate, trece prin cele mai grele încercări pentru a-și salva sora răpită de zmeu. Danciu, un țigan, flăcău țanțos și fără frică, este singurul care se încumetă să se urce pînă-n vîrful copacului cel înalt din curtea împăratului și, ajuns dincolo de lumea norilor, aproape de poarta raiului, află taina rodului ce-l dădea pomul vrăiit.

Am amintit numai cîtiva dintre eroii poveștilor lui Slavici, figuri luminoase de oameni din popor, cinstiți și înțelepți, buni și drepți, care ies învingători pentru că de partea lor sînt toți cei mulți și sărmani, toți cei deopotrivă cu ei.

Dragostea caldă și puternică a copiilor față de părinți, iubirea și devotamentul părinților pentru copii, credința în dreptate și lupta aprigă pentru adevăr, iată ce se desprinde din cele mai multe dintre poveștirile lui Slavici.

Chiar și atunci cînd personajele sale sînt feciori sau fete de împărat, ele sînt astfel prezentate încît se apropie de tipul eroului popular.

Așa este Petru, fiul cel mic al împăratului, care se va duce în lumea largă pentru a aduce apa vrăiită din grădina „Zînii Zorilor", cu care să tămăduiască ochii bolnavi ai tatălui său. Petru e „înalt, dar subțire, mai mult fată decît fecior, el rîde și cîntă, ciută și rîde, de dimineață pînă seara", așa cum fac toți flăcăii la vîrsta lui. Cînd intră în casa Sfintei Vineri el își pune „pălăria pe vîrful cuptorului și după ce este poftit se așază pe pomnol" și începe vorba cu bătrîna despre lume, despre răutatea oamenilor și despre alte lucruri ca astea... fără nici o treabă și preț... (din povestea „Zîna Zorilor").

Petru este modest și simplu ca Băet-Sărac sau ca Lia din povestea „Limir împărat", iar faptul că-i fecior de împărat devine un element cu totul neesențial al povestirii, care nu poate umbri caracterul popular al personajului.

Nota realistă și poziția avansată a scriitorului reies și din felul oarecum original de realizare a personajelor feminine, eroinele unora dintre cele mai frumoase povestiri ale sale.

În „Limir împărat", de exemplu, schema obișnuită a basmului este răsturnată. De data aceasta fata, Lia, eroina povestirii este aceea care trece cu curaj și dîrzenie peste cele mai grele piedici pentru ca să-l elibereze pe tînărul Limir împărat de sub vraja ielelor. Iubirea curată și statornică a Liei, căldura și bunătatea sufletului ei sînt arme puternice cu care reușește să îmblînzească pe cele mai înfiorătoare ființe.

Dragostea autorului pentru acest personaj este mărturisită de la începutul poveștirii cînd ne descrie hărnicia fetei care făcea să lucească de curățenie coliba sărăcăcioasă în care locuia, veselia și seninătatea care n-o părăseau niciodată, modestia cu care-și purta frumusețea trupului și bunătatea inimii.

Dar Slavici nu se rezumă la aceste elemente pe care le putem afla și în poveștirile altor autori.

Fata moșului, de exemplu, din poveștirea lui Creangă este la fel de bună, de harnică și de modestă ca și Lia, dar ea rămîne la aceste trăsături.

Slavici, pornind de la elementele amintite, dezvoltă paralel cu acțiunea și prezentarea personajului său principal. Prin bunătatea și curajul ei, Lia descătușează de sub vrajă pe feciorii și fetele care trăiau de mult sub blestemul ielelor și în fruntea lor pornește la luptă pentru eliberarea lui Limir împărat.

Ideea eliberării tuturor celor năpăstuiți și a luptei lor unite împotriva celor ce-i urgiseau este deosebit de valoroasă și ea revine în mai multe dintre povestile lui Slavici.

Prelucrarea basmului „Albă ca zăpada" în povestirea „Florița din codru" merge pe o linie asemănătoare. În basmul cunoscut din folclorul multor popoare, Albă ca zăpada, rămasă singură în pădure, ajunge la casa unor pitici care o îndrăgesc și care se prăpădesc de jale atunci cînd n-o mai pot readuce la viață.

Slavici, păstrînd neatinse liniile generale ale basmului, înlocuiește pe cei doisprezece pitici cu doisprezece hoți de codru.

Dar hoții din povestirea „Florița din codru" sînt prezentați într-o lumină nouă. Fiorosi și porniți spre crimă la început, ei se transformă pe zi ce trece, datorită dragostei ce-o poartă Floriței, în oameni de treabă, în gospodari harnici.

Momentul din poveste cînd cei doisprezece bandiți îmblînziți ielesc pînă la moarte pe Florița lor este înduioșător și schimbă complect atitudinea cititorului față de aceste personaje atît de odioase la început. Slavici pledează în această povestire pentru marea forță a educației.

Un alt personaj cu trăsături vii este „Ileana cea Șireată", care este statornică în dragoste, dar care nu se umilește și nu se pierde în fața îndărătniciei iubitului ei, feciorul cel mic al împăratului. Ea își dă seama că nu-l va putea cîștiga și îmblînzi decît folosindu-se de toată înțelepciunea mințiî ei. Feciorul de împărat, încrezut și hain la suflet, se schimbă datorită încercărilor grele la care este supus de fata cea înțeleaptă care încet, încet îl înfrînge și-l face să-și piardă trufia lui deșartă.

Florița, Lia, Ileana și alte eroine din poveștile lui Slavici dezvăluie concepția realistă, consecventă și înaintată a scriitorului cu privire la prezentarea personajelor feminine în opera literară.

Un loc important în opera lui Slavici îl ocupă și poveștirile satirice, cu un bogat substrat social, în care se afirmă realismul critic al scriitorului. Figura lui Păcală din povestirea „Păcală în satul lui" este diferită de felul în care acest personaj apare în literatura populară sau în operele altor scriitori tocmai pentru a sluji intenției de satiră socială pe care o urmărește scriitorul.

De data aceasta Păcală, după ce a colindat o viață întreagă prin lume, se hotărăște să se astîmpere, să se așeze în satul lui și să devină om gospodar. Atîta dragoste și înțelegere are el pentru consătenii săi, încît nu vrea nici în ruptul capului să-i păcălească așa cum obișnuise să-i tragă pe sfoară pe alții, din alte sate. Dar răutatea oamenilor din sat, invidia și lăcomia lor se împotrivesc frumoaselor sale hotărîri. Vornicul și popa, bogătanii satului, îi pun gînd rău lui Păcală și vor să-l piardă, înecîndu-l în Dunăre. Dar în locul lui Păcală ajung în fundul apei cei ce-i voiau răul.

Stan Bolovan e un om slab, lipsit de puteri, pe care-l poți doborî numai de-l sufli. Dar el, mînat de dragoste pentru copii, se încumetă să se măsoare cu zmeul și cu zmeoaica și reușește să-i învingă. Arma lui Stan Bolovan este aceeași înțelepciune a omului din popor, care își dă seama că cei bogați și puternici sînt de multe ori atît de săraci cu duhul încît ușor îi poți învinge.

Atît Păcală cît și Stan Bolovan devin simpatici cititorului de la început, datorită iscusinței cu care sînt prezentați de scriitor. Întregul său dispreț este îndreptat împotriva figurilor negative: vornici și preoți lacomi și haini, zmei și balauri nesățioși și cruzi. Din opoziția dintre aceste personaje pozitive și negative, din felul cum realizează scriitorul unele situații și rezolvă conflictele, se naște humorul, elementul prețios și nelipsit în poveștile lui Slavici.

Între Stan Bolovan, pipernicitul, și zmeul care face să se cutremure și munții atunci cînd păsește, este o deosebire de forță atît de mare încît cititorul se așteaptă ca la cea dintîi ciocnire eroul poveștirii să fie înfrînt. Dar Stan Bolovan își dă seama că zmeul pe cît e de mare pe atît e de prost și atunci, pierindu-i spaima, îl păcălește mereu. Sînt pline de haz momentele cînd zmeul înfricoșat aruncă cu buzduganul pînă în nori, cară copacii și poloboacele cu apă în locul lui Stan Bolovan, iar acesta primește din partea zmeoaicei mereu alți saci de galbeni, fără ca să facă nimic din ceea ce i se ceruse.

Farmecul poveștilor lui Slavici rezultă și din stilul propriu folosit de autor, care introduce aproape peste tot vorbirea directă, vie și plastică. În cele mai multe poveștiri dialogul este viu, dinamismul acțiunii este susținut, intervenția scriitorului apare organic legată de restul textului. Cele mai multe din poveștirile sale se pretează din această cauză la dramatizare, scenaristului rămînîndu-i de fapt foarte puține de făcut.

Iată un exemplu din povestea Stan Bolovan:

„Pînă ce zici una, două, trei, zmeul scoase atîți copaci din rădăcină și-i puse la un loc, cîți Stan în viața sa n-a văzut laolaltă. Stan însă începu să privească la copaci, alegînd pe cei mai frumoși. După aceea se sui într-un copac și îi legă cu un curpăn vîrful de cel mai apropiat copac. Și apoi fără să grăiască ceva, urmă a lega copacii frumoși unii de alții.

— Ce faci tu? — întrebă zmeul.

— Vezi tu ce fac! — răspunse Stan lucrînd mai departe.

— Dar pentru ce legi copacii?

— Iacă, numai pentru că nu vreau să-mi fac de lucru, scotîndu-i unul cîte unul din rădăcină, zise Stan.

— Dar cum ai să-i duci acasă?

— Duc pădurea, măi! — n-o pricepi tu asta?— grăi Stan legînd mereu.

Acuma zmeul era să o apuce la fugă și să nu se oprească pînă acasă. Se temea însă cum că numai deodată se va trezi că Stan aruncă pădurea în capul lui".

Citind acest pasaj întreaga scenă se dezvăluie în fața noastră ca și cum ar fi privită pe un ecran.

Elementul fantastic este folosit de Slavici în mod diferit de la o poveste la alta. De la fantasticul bogat în acțiuni și cu personaje supranaturale ca acele din povestirea „Zîna Zorilor" sau „Limir împărat", autorul trece la poveștiri în care acest element devine aproape secundar, sau chiar lipsește cu desăvîrșire. Astfel, în povestirea „Stan Bolovan", numai existența zmeilor ca personaje cu puteri deosebite, dau un caracter fantastic poveștirii. Dar în afară de aceasta, mersul acțiunii și rezolvarea conflictului se desfășoară pe o cale realistă obișnuită.

Dar chiar și personajele fantastice din unele poveștiri au trăsături de caracter profund omenești. Zîna Zorilor se îndrăgostește de Petru, fiul de împărat și nu-și găsește liniște pînă ce nu-l regăsește. Sfînta Vineri din aceeași poveste este dornică de tinerețe și iubire și gelozia o roade atunci cînd își dă seama că Petru o iubește pe Zîna Zorilor.

Optimismul sănătos care se degajă din toate poveștirile lui Slavici, caracterul lor realist, specificul popular și național, precum și ideile înaintate pe care le conțin, fac din aceste scrieri opere valoroase ale literaturii noastre clasice.

*) Cu prilejul împlinirii a treizeci de ani de la moartea lui.

11 ani de la eliberarea Bulgariei

Invățămîntul public în R. P. Bulgaria

Cînd în dimineața zilei de 1 septembrie a.c., în școli a răsunat clopoțelul, mii de copii și tineri bulgari au intrat în clasele școlilor elementare, de 7 ani și medii, au umplut sălile de curs ale universităților și institutelor. In această zi, tineretul bulgar, cu forțe proaspete, a pășit iar pe calea învățăturii.

In Bulgaria de azi au fost create copiilor și tinerilor toate condițiile pentru

Copiii muncitorilor de la combinatul chimic „Stalin" din R. P. Bulgaria se bucură de o îngrijire părintească în cuminul combinatului.

studii rodnice și liniștite. Țara e împînzită cu o rețea de instituții de învățămînt de toate gradele. Dacă pînă la cel de al doilea război mondial un număr de 1658 centre populate erau complect lipsite de școli, acum în toate cătunele, situate pînă în masivele greu accesibile ale munților Rodope, sau în satele din Ludogorie unde trăiesc mai ales turci — pretutindeni sînt construite noi școli.

In trecut, lipsa de grijă față de învățămîntul public a avut repercusiuni păgubitoare asupra dezvoltării culturale a poporului bulgar. In fiecare an, peste 100.000 de copii de virstă școlară rămîneau în afara școlii.

Astăzi, toți copiii sînt școlarizați. Tuturor copiilor le este garantat învățămîntul de 7 ani și nimic nu-i împiedică să continue studiile în orice școală medie, de cultură generală sau școală specială. Toate acestea sînt confirmate cu elocvență de următoarele cifre. In trecut au existat în total 150 de licee, iar astăzi numărul lor s-a dublat. Dacă înainte existau licee numai în orașe, astăzi multe din ele funcționează în mediul rural, în satele mai mari. 90% dintre școlarii care au absolvit în anul școlar 1953/1954 școala de 7 ani, în anul următor și-au continuat studiile: în licee 50%, în școli tehnice 29% și în școlile rezervelor de muncă 11%.

In trecut au existat așa numitele școli profesionale (56 la număr), unde studiau aproximativ 7000 de adolescenți. Ele nu pot fi comparate cu școlile tehnice actuale nici în ceea ce privește programele de învățămînt, nici în ceea ce privește metodele de predare. Ele pregăteau meșteșugari, iar școlile noastre tehnice pregătesc cadre de conducere pentru industrie. In țară funcționează în prezent un număr de 130 școli tehnice diferite, de mașini, de construcții de mașini electrotehnice, de chimie, de agricultură, de medicină, de economie etc. In aceste școli studiază peste 55.000 de tineri și tinere.

In trecut puțini tineri aveau posibilitatea de a-și continua studiile în instituțiile de învățămînt superior. In țară existau doar 5 instituții de învățămînt superior unde studiau 9800 de studenți și nu toți reușeau să termine universitatea sau institutul. Atunci nu era deloc ușor să capeți o diplomă universitară și nu pentru că tineretul bulgar n-ar fi iubit știința, ci datorită condițiilor grele în care acest tineret trebuia să studieze și să trăiască. Studenții săraci, locatari ai mansardelor și ai subsolurilor, pentru a se putea hrăni erau nevoiți să se angajeze chelneri, muncitori la construcții, să dea meditații particulare. Acum situația s-a schimbat în mod radical. In Bulgaria, a cărei populație numără 7.000.000 de oameni, există 20 instituții de învățămînt superior, cu 42 de facultăți care pregătesc specialiști pentru 150 de profesiuni. La aceste facultăți predau 2337 profesori, docenți și conferențiari și studiază peste 30.000 de studenți. Tinerii care umplu sălile de cursuri și amfiteatrele universităților au o singură grijă: de a învăța, de a învăța cît mai bine. Despre toate celelalte are grijă statul: 48% dintre studenți primesc bursă, 3500 locuiesc în cămine studențești subvenționate de stat, 11.000 iau masa la cămine studențești întreținute de Ministerul Culturii. In anul 1939, pentru bursele studențești au fost alocate 12.340 leva (în valută actuală), iar în anul 1955—43.523.000 leva, adică de 3500 de ori mai mult.

In ultimii ani, alături de grija pentru educația și cultura tinerei generații, a fost declarată ofensiva împotriva neștiinței de carte. In orașe și sate au fost organizate numeroase cercuri de lichidare a analfabetismului.

După încheierea zilei de muncă, în sălile de clasă, în casele de cîtit, în cluburi se adunau bărbați și femei, unii dintre ei, în vîrstă, dar cuprinși de o sete nepotolită de a învăța. Ei învățau carte nu numai la cursuri, ci și acasă. Fiii și fiicele îi învățau pe părinți, nepoții puneau în mîinile bunicilor creionul sau tocul. Această luptă pentru cultură a continuat timp de 10 ani și a fost încununată de victorie. Astăzi, în Bulgaria nu există nici un cetățean pînă la vîrsta de 65 de ani care să nu știe carte.

Invățămîntul, știința, cunoștințele au devenit un bun al întregului popor.

MIHAIL ȘACLE

Pentru strîngerea relațiilor internaționale între pedagogi

Convorbire cu tov. Radu Petre, președintele C.C. al S.M.I.

Recent s-au desfășurat la Istambul (Turcia) lucrările congreselor anuale a două organizații internaționale de cadre didactice: Federația internațională a profesorilor din învățămîntul secundar oficial (F.I.P.E.S.O.) și Federația internațională a asociațiilor de învățători (F.I.A.I.). Federația internațională sindicală a învățămîntului (F.I.S.E.) — departament profesional al Federației sindicale mondiale (F.S.M.) — a fost invitată să participe la lucrările ambelor congrese. F.I.S.E. a delegat ca reprezentanți ai săi la congresele F.I.P.E.S.O. și F.I.A.I. pe Radu Petre, președintele C.C. al Sindicatului muncitorilor din învățămînt din R.P.R. și pe Gheorghi Dicovski, din partea Sindicatului muncitorilor din învățămînt din R.P. Bulgaria.

Intr-o convorbire cu un redactor al Agenției române de presă tov. Radu Petre, reprezentantul F.I.S.E. la lucrările Congresului F.I.P.E.S.O. a declarat:

„Lucrările congresului F.I.P.E.S.O. au avut o deosebită importanță atît prin faptul că s-au desfășurat în împrejurări internaționale deosebite, după conferința de la Geneva a celor patru puteri, cît și prin problema pusă în discuția congresului și anume „vacanțele școlare în diferite țări, felul acestora și cum pot fi ele folosite în scopuri educative și sociale".

In cursul dezbaterilor s-au ivit puncte de vedere deosebite, reprezentate pe de o parte de delegația engleză, și pe de altă parte, de delegațiile Franței, Olandei și ale altor țări. Rezoluția adoptată de congres a oglindit punctul de vedere al delegaților Franței, Olandei și al altor țări, care au exprimat poziții mai înaintate în privința organizării vacanțelor în scopuri educative. Problema necesității educării tineretului în spiritul prieteniei și colaborării între popoare a fost exprimată de congres într-unul din punctele rezoluției care arată că „Schimburile internaționale de delegații de profesori și elevi organizate în timpul vacanțelor școlare pot contribui la o înțelegere reciprocă, la cunoașterea vieții celorlalte popoare, la întărirea prieteniei între popoare". Rezoluția prevede, de asemenea, extinderea burselor de călătorie în străinătate, atît pentru elevi cît și pentru profesori.

Concluziile la care a ajuns congresul reprezintă un pas înainte în concepția despre educarea tineretului, denotînd totodată o orientare nouă a pedagogilor în diferite țări. Trebuie să arătăm, de altfel, că F.I.P.E.S.O. cuprinde organizații de profesori din țări ca Anglia, Belgia, S.U.A., Danemarca, Finlanda, Norvegia, Olanda etc. și că această organizație, împreună cu F.I.A.I., care cuprinde învățători din aceleași țări, deși neafiliate la F.I.S.E., colaborează cu F.I.S.E. încă din 1948 în cadrul unui Comitet de Înțelegere. In cursul congresului, delegația noastră a avut o serie de convorbiri cu conducători ai lucrărilor E. Hombourger și Margaret Adams, precum și cu delegați din alte țări care și-au exprimat convingerea că activitatea comună a celor trei federații internaționale F.I.S.E., F.I.A.I. și F.I.P.E.S.O. va da rezultate pozitive și în viitor.

La cîteva zile după încheierea congreselor F.I.P.E.S.O. și F.I.A.I., s-a desfășurat tot la Istambul al IV-lea congres al W.C.O.T.P. (Confederația mondială a organizațiilor profesiunii didactice), organizație care încă de la înființarea ei s-a situat pe poziții ostile F.I.S.E.-ului. Este încurajator faptul că de data aceasta W.C.O.T.P. a părăsit vechea poziție, adoptînd hotărîrea de a intra în relații cu celelalte federații internaționale și cu Comitetul de Înțelegere.

Hotărîrile adoptate la Congresele F.I.A.I., F.I.P.E.S.O. și W.C.O.T.P. de la Istambul ne îndreptățesc speranța că prin strîngerea legăturilor între cadrele didactice din toate țările, indiferent de opinia politică, prin înțelegerea schimburilor culturale și de experiență în toate problemele educației, se contribuie la întărirea păcii și prieteniei între toate popoarele lumii".

Insemnări pe marginea seminarului pedagogic internațional din Esbjerg (Danemarca)

Conf. univ. A. Dancsuly

Intre 16—24 iulie a.c. a avut loc la Esbjerg, în Danemarca, seminarul internațional de pedagogie al studenților și tinerilor pedagogi din întreaga lume, organizat din inițiativa Uniunii Internaționale a Studenților. Acest seminar a constituit un prilej deosebit de întărire a colaborării și a cunoașterii reciproce între tinerii studenți și pedagogi din diferite țări.

Delegația țării noastre a ajuns la Copenhaga în ajunul deschiderii seminarului. Pe aeroport am fost întîmpinați de tineri danezi — studenți și pedagogi. Unii dintre ei, care au participat în anul 1953 la Festivalul de la București, ne-au salutat bucuroși în limba noastră: „Bună ziua! Bine ați venit!" Ne-au vorbit apoi cu multă dragoste despre țara noastră, despre amintirile neuitate din București, s-au interesat de prietenii lor români, ne-au pus nenumărate întrebări în legătură cu viața și munca tinerilor de la noi.

La Copenhaga am stat o zi. Ziua următoare am pornit spre Esbjerg, port pe coasta occidentală a Danemarcei. Aici am fost încartiruți în localul unei școli medii model, unde a avut loc și seminarul. Școala — o construcție modernă și originală, unică în felul ei în Danemarca — are o sală de cinematograf, un mic observator astronomic, laborator, ateliere. Celelalte școli ale țării nu sînt astfel utilate. Ne-a mirat însă faptul că, așa cum a reieșit din explicațiile directorului și ale profesorilor, ei nu au o concepție clară asupra sarcinilor care trebuie urmărite în cadrul muncii instructiv-educative. Este semnificativ în această privință, de exemplu, faptul că în ateliere fiecare copil lucrează ce vrea, fără o îndrumare precisă.

In cadrul lucrărilor seminarului numeroși delegați din toate colțurile lumii (Uniunea Sovietică, R.P. Chineză, Japonia, Tailanda, Indonezia, Venezuela, Scoția etc.), au dezbătut împreună o serie de probleme fundamentale ale muncii educative, ca sarcinile educației, rolul psihologiei în educație, disciplina, legătura dintre școală și familie, viața și munca socială a elevilor, pregătirea și condițiile de viață ale pedagogilor etc.

Cu un deosebit interes a fost ascultat referatul prezentat la seminar de către delegația sovietică, despre pedagog și sarcinile lui. Referatul a analizat în mod amănunțit rolul pedagogului în procesul instruirii și educării tinerei generații, arătînd sarcinile care stau în fața cadrelor didactice din U.R.S.S. Pe baza experienței școlilor sovietice, referatul a arătat cum muncesc pedagogii în Uniunea Sovietică, rezultatele activității lor instructiv-educative, precum și problemele pe care își propun să le rezolve în viitor. Trezind un interes viu în rîndurile participanților la seminar, referatul a provocat discuții largi. Marea majoritate a delegaților s-a declarat de acord cu problemele fundamentale ridicate în referat.

Expunerea prezentată la seminar de către delegația țării noastre, expunere i cărei temă a fost „Despre educarea disciplinei conștiente a elevilor", s-a bucurat, de asemenea, de un succes apreciabil. Cei mai mulți delegați au aprobat punctul nostru de vedere asupra problemelor privitoare la formarea disciplinei conștiente a elevilor, fiind de acord că aceasta se poate realiza numai pe baza convingerii și a activității bine organizate în cadrul colectivului de elevi. Exemplele concrete din experiența înaintată a școlilor noastre în legătură cu rolul colectivului de elevi și al opiniei publice a clasei în realizarea disciplinei conștiente au întărit puterea convingătoare a tezelor sustinute în expunerea noastră.

Au stîrnit interes și unele referate prezentate de pedagogii din alte țări. Astfel, conferința prezentată de către delegația elvețiană, despre „Legătura dintre școală și familie", cuprinzînd un bogat material faptic, a prilejuit un larg schimb de experiență între delegați cu privire la această problemă. Pe baza experienței concrete, conferențiarul a dat o serie de sfaturi practice, a stabilit unele reguli și principii în legătură cu munca educativă a familiei, arătînd raportul just care trebuie să existe între școală și familie. Considerațiile teoretice, generale ale conferinței au alunecat însă pe panta idealismului pedagogiei burgheze.

După fiecare referat s-au organizat discuții în grupe mai mici, iar concluziile acestora au fost prezentate în fața tuturor participanților la seminar. Poziția clară, științifică a delegației sovietice în discutarea diferitelor probleme pedagogice a stat tot timpul în centrul atenției. Ea a imprimat discuțiilor o linie justă, principială, ducînd la aprofundarea problemelor ridicate. Așa, de exemplu, a stîrnit un interes deosebit în rîndul pedagogilor din țările capitaliste poziția Uniunii Sovietice în probleme ca educabilitatea, sarcinile educației, folosirea autorității pedagogului și a rolului său conducător în scopul dezvoltării independenței copiilor, a spiritului de inițiativă și a răspunderii acestora. Mulți delegați din țările capitaliste, ca d-na Pedersen (Norvegia), d-nul Andersen (Danemarca), d-nul Rostan (Elveția) etc. și-au exprimat părerea că rezultatele pedagogiei și ale școlii sovietice au contribuit în mod simțitor la clarificarea acestor probleme.

Delegații chinezi, bulgari și cehoslovaci, participînd activ la discuții, au contribuit de asemenea la ridicarea nivelului dezbaterilor. Delegația chineză, de exemplu, a arătat la ce succese a ajuns învățămîntul chinez bazat pe ideea că toți copiii sînt apți să învețe. „Noi realizăm cu succes în țara noastră învățămîntul general — a spus studentul Che Hsing — și cu timpul vom ajunge ca toți copiii să termine chiar școala medie. Sînt convins că în această dezvoltare nu ne împiedică «limitele intelectuale» ale copiilor".

In general, lucrările seminarului, schimbul larg de experiență pe care l-a prilejuit au dovedit în mod convingător superioritatea pedagogiei din U.R.S.S. și din țările de democrație populară, au scos și mai accentuat în evidență valoarea acesteia.

Cunoscînd situația învățămîntului din țările capitaliste, ne-am putut da seama în mod și mai clar de dezvoltarea uriașă a școlii noastre în anii puterii populare, am învățat s-o prețuim și mai mult, să fim mîndri de rezultatele obținute în munca instructiv-educativă din patria noastră.

Așa cum s-a arătat în cadrul lucrărilor seminarului, învățătorii și profesorii din țările capitaliste luptă cu greutăți foarte mari în munca lor. Așa stau lucrurile, de exemplu, într-o serie de țări ca Chile, Venezuela, Japonia etc., unde multe probleme ale muncii instructiv-educative nu pot fi rezolvate în mod just din cauza grelei situații social-economice.

In multe școli primare cu 6 sau 7 clase din Danemarca, Suedia, Norvegia lucrează cîte un singur învățător. Numeroși tineri din țările capitaliste și coloniale nu pot urma școli medii sau superioare din cauza taxelor școlare foarte mari. Foarte mulți sînt siliți să întrerupă învățătura și să muncească pentru a obține banii necesari continuării studiilor începute. In convorbiri particulare, cîțiva studenți danezi ne-au arătat că pînă în prezent au întrerupt de cîteva ori studiile, lucrînd în producție pentru a-și cîștiga banii necesari taxelor școlare.

Curentele pedagogice reacționare din țările capitaliste caută să dovedească în mod teoretic justețea unei astfel de situații. Ele susțin, de pildă, teoria absurdă că nu toți copiii ar fi capabili să învețe, că numărul copiilor care sînt în stare să termine școala medie ar fi redus. La multe școli din aceste țări copiii sînt împărțiți în grupe separate pentru cei inteligenți și pentru cei slabi, despre care se susține că ar fi puțin dotați prin ereditate. Metodele prin care se stabilesc capacitățile unui copil, „testele", au un caracter vădit antiștiințific.

In țările capitaliste sînt la modă curentele pedagogice ale așa numitei „educații libere", care se caracterizează printr-un individualism îngust și prin egocentrism. De asemenea, adepții „educației libere" diminuează rolul conducător al pedagogului. Ei susțin în mod neiust că pedagogul n-are dreptul să pună în fața copiilor sarcini concrete și hotărîte, ci trebuie să se orienteze după dezvoltarea spontană a elevilor. De exemplu, se socotește că nu se pot pune în fața copiilor lozinci pe care aceștia nu le pot formula singuri, în mod independent. Astfel, lozinca luptei pentru pace ar putea fi pusă în fața copiilor numai atunci cînd ei ar fi în stare s-o formuleze în mod independent. Nu este necesar să mai demonstrăm caracterul reacționar al unor astfel de idei. Ele sînt desmințite, de fapt, chiar de practica multor școli din țările capitaliste, unde un mare număr de pedagogi progresiști educă elevii în spiritul luptei pentru pace, pentru prietenie între popoare.

Dat fiind faptul că majoritatea participanților la seminar au avut o orientare progresistă și au fost preocupați în mod sincer de îmbunătățirea învățămîntului din țările lor, s-au obținut rezultate pozitive în rezolvarea multor probleme pedagogice puse în discuție. Dezbaterile au decurs într-o atmosferă de colaborare prietenească. In marea majoritate a cazurilor, schimbul de păreri a urmărit ajutorul reciproc în rezolvarea sarcinilor care stau în fața pedagogilor din diferite țări. Mulți delegați din țările capitaliste au afirmat că cunoașterea concretă a felului cum sînt puse și rezolvate o serie de probleme în pedagogia sovietică și în pedagogia țărilor de democrație populară constituie pentru ei un ajutor deosebit de însemnat. Cunoașterea rezultatelor obținute de învățămîntul din U.R.S.S. și din țările de democrație populară a dat acestor pedagogi impulsul de a analiza mai profund concepția lor pedagogică și situația concretă a învățămîntului din patria lor.

Cu toate că situația social-politică din țările participante la seminar este diferită și, deci, și rezolvarea problemelor educației în aceste țări este diferită, delegații au constatat că în munca instructiv-educativă există o serie de probleme comune și că cunoașterea reciprocă a învățămîntului din diferite țări constituie un ajutor prețios în rezolvarea sarcinilor concrete care stau în fața educatorilor din întreaga lume.

S-a constatat în unanimitate că în această direcție seminarul a avut un rol deosebit de important. In concluziile lucrărilor seminarului, profesorul P. Ronnow (Danemarca) a spus printre altele: „Am muncit mult pentru organizarea acestui seminar pedagogic internațional, dar el și-a atins scopul. Discutarea în comun a problemelor arzătoare ale educației, schimbul larg de experiență ne vor ajuta ca pe viitor să îmbunătățim munca noastră".

Mulți delegați și-au exprimat părerea că lucrările seminarului au dovedit încă odată necesitatea organizării unor astfel de întîlniri.

In rezoluția adoptată în unanimitate la sfîrșitul seminarului se arată că este absolut necesară întărirea colaborării internaționale a pedagogilor.

Rezoluția a accentuat că sarcina cea mai importantă a pedagogilor din întreaga lume este intensificarea luptei pentru pace, intensificarea muncii de educare a tinerei generații în spiritul întăririi prieteniei între popoare și al respectului față de suveranitatea și independența fiecărui popor.

Școala — factor activ în lupta pentru dezvoltarea agriculturii

Pregătirea semințelor pentru semănat

Producția culturilor agricole este strîns legată de calitatea seminței folosită la însămînțare. De aceea, cadrele didactice sînt chemate să sprijine încă de pe acum țărănimea muncitoare la pregătirea și alegerea semințelor destinate însămînțărilor de toamnă care vor începe peste puțin timp.

Pentru a avea garanția că sămînța va da naștere la plante viguroase, în stare să producă o recoltă calitativ și cantitativ superioară, aceasta trebuie să răspundă mai multor însușiri. Așa, de pildă, sămînța ce se introduce în pămînt trebuie să provină de la o cultură care s-a dovedit a fi de mare productivitate.

Sămînța trebuie să aibă o proveniență locală sau din regiuni cu condiții de cultură asemănătoare, să întrunească caracterele soiului și să nu conțină semințe din alte soiuri. De asemenea, să aibă putere de încolțire mare, greutate absolută (a 1000 boabe) ridicată, să fie sănătoasă, să nu aibă miros, umiditate prea mare etc.

Lucrările de pregătire a seminței în vederea însămînțărilor de toamnă trebuie să înceapă imediat după treierat. După ce s-a stabilit soiul și cultura din care să provină, sămînța se trece prin trioare și selectoare și, cu ajutorul acestora, este curățată de impurități și sortată pe categorii.

Inaintea semănatului, sămînța trebuie supusă unor analize pentru a constata dacă ea corespunde, iar în cazul că nu corespunde să fie înlocuită.

Prin analize trebuie să se determine în mod deosebit puritatea, adică procentul de semințe curate dintr-o cantitate oarecare. Pentru aceasta se ia o probă de sămînță (la păioase 50 g), din care se aleg toate semințele de buruieni, pleavă, pămîntul, semințele sparte, cele mălurate, tăciunate etc. Toate aceste impurități se cîntăresc, iar greutatea lor se raportează la greutatea probei supuse la analiză. Așa, de pildă, dacă la o probă de 100 g am găsit 5 g impurități, puritatea seminței este de 95%. In acest fel constatăm dacă sămînța este corespunzătoare, cunoscînd că limita minimă de puritate admisă la păioase este 97%.

Aceeași importanță o prezintă cunoașterea procentului de boabe care vor da colți și rădăcini normale într-un anumit timp (puterea de încolțire). Aceasta se stabilește prin analiza a 4 probe de cîte 100 boabe fiecare. Probele se pun în condiții de încolțire în 4 farfurii adînci, pe un strat de 3—4 degete de nisip cernut și umezit. Farfuriile se acoperă cu farfurioare sau cîrpe umezite și se așează într-o cameră aerisită și ferită de lumină, avîndu-se grijă ca în timpul cît durează încolțirea nisipul să fie mereu umezit. Pentru determinarea iuțelii cu care încolțesc semințele, după 3—4 zile de la punerea la germinat (la grîu, orz, secară), se numără la fiecare probă boabele încolțite. Acest număr, exprimat în procente, ne arată energia germinativă a seminței, adică iuțeala cu care germinează în primele zile. După 7—8 zile, prin numărarea din nou a tuturor boabelor încolțite, ne putem da seama care este puterea de încolțire (facultatea germinativă). Aceste analize se exprimă în procente, făcînd media rezultatelor probelor. Așa, de pildă, dacă din cele 4 probe, după 7—8 zile din prima au încolțit 96 de boabe, din a doua 90, din a treia 95 și dintr-a patra 91, facultatea germinativă va fi 372:4, adică 93%. Cu alte cuvinte, din 100 boabe vor încolți în aceleași condiții numai 93.

Facultatea germinativă a unei semințe are o deosebită importanță prin aceea că ea ne dă indicii asupra calității seminței. Dar condițiile din cîmp sînt altele; aici, sămînța nu are uneori umiditate suficientă, alteori e îngropată prea adînc sau e atacată de dăunători. De aceea, întotdeauna vor răsări mai puține semințe decît ceea ce ne arată rezultatul analizei. La păioase facultatea germinativă trebuie să fie de cel puțin 90%.

Valoarea culturală se exprimă prin înmulțirea purității seminței cu facultatea ei germinativă și împărțirea acestui produs la 100. Așa, de exemplu, la semințe de importanță deosebită la stabilirea cantității de sămînță la hectar.

In școlile sătești unde e posibilă organizarea unui laborator simplu de analiză, se poate determina greutatea absolută (a 1000 boabe) a unei semințe. Cu cît o sămînță e mai grea, cu atît ea va conține mai multe materii hrănitoare care vor asigura o încolțire bună și rapidă, deci cu atît este mai corespunzătoare însămînțării. Greutatea absolută se determină simplu. Din semințele curate se numără de două ori cîte 500 de boabe care se cîntăresc separat. Din adunarea ambelor probe de cîte 500 boabe se obține greutatea absolută. La grîu aceasta nu trebuie să fie mai mică de 30—40 g, la orz de toamnă 35—45 g, la secară 20—30 g.

După ce aceste analize au fost făcute și s-a stabilit că sămînța corespunde însămînțării, în scopul măririi puterii de încolțire se recomandă ținerea ei la căldura soarelui timp de 3—8 zile. Razele solare distrug germenii diferitilor dăunători și boli ce se află lipiți de boabe. După aceea semințele se tratează în mod obligatoriu cu fungicide, conform indicațiilor agronomilor. După această operațiune, sămînța poate fi însămînțată.

Ing. ION ILEA

Cronica evenimentelor externe

Pentru destindere în relațiile internaționale, pentru pace

La Moscova încep astăzi tratative între guvernul sovietic și delegația guvernamentală a Republicii Federale Germane, în problema stabilirii de relații diplomatice, comerciale și culturale între Uniunea Sovietică și R. F. Germană, precum și în problemele legate de aceasta.

Intreaga opinie publică din Germania occidentală s-a ocupat pe larg și continuă să se ocupe de acest eveniment, comentîndu-l în cele mai diferite feluri. Ceea ce se remarcă însă în majoritatea cazurilor este bucuria cu care cele mai largi cercuri din Germania occidentală au primit inițiativa guvernului sovietic cu privire la normalizarea relațiilor dintre U.R.S.S. și R.F.G. Opinia publică vest-germană consideră această inițiativă drept o măsură de mare însemnătate pentru viitorul Germaniei.

Alături de întregul popor german, populația vest-germană este preocupată în modul cel mai intens de rezolvarea problemei germane, de reunificarea pașnică a Germaniei.

Uniunea Sovietică s-a pronunțat consecvent pentru unificarea Germaniei în conformitate cu interesele naționale ale poporului german. Populația vest-germană, ținînd seama de acest fapt, cere delegației guvernamentale a R.F.G. ca în cadrul tratativelor de la Moscova să adopte o poziție realistă.

Majoritatea comentariilor publicate în presa vest-germană sînt unanime în aprecierea faptului că rezolvarea problemei germane poate fi înfăptuită numai în condițiile destinderii în relațiile internaționale, pe cale pașnică. Ziarul „Christ und Welt" relevă bunăoară că „Germania este deosebit de interesată în destinderea încordării, întrucît această destindere este o condiție preliminară pentru rezolvarea problemei germane". Numeroase ziare vest-germane recunosc falimentul politicii „de pe poziții de forță", urmată pînă acum de cercurile conducătoare din Germania occidentală și scot la iveală prejudiciile pe care această politică le-a adus intereselor naționale ale poporului german, intereselor unificării Germaniei pe baze pașnice și democratice.

Este semnificativ, de asemenea, faptul că o serie de lideri ai partidelor politice influente iau o atitudine tot mai realistă în problema unificării Germaniei. Astfel, Fritz Heine, șeful serviciului de presă al partidului social-democrat, a declarat că partidul social-democrat dorește ca guvernul să prezinte la Moscova propuneri care „să ducă la restabilirea unității Germaniei în condiții de pace și libertate".

In Germania occidentală a crescut și continuă să crească în permanență numărul celor care își dau seama de justețea căii arătate de guvernul sovietic cu privire la unificarea Germaniei, cale care ține seama atît de interesele naționale ale poporului german, cît și de interesele asigurării securității în Europa. După cum se știe, Uniunea Sovietică a propus crearea unui sistem general european de securitate colectivă, asigurarea lichidării treptate, pe etape, a actualelor grupări de state opuse una alteia. In condițiile actuale, cînd există două Germanii, una membră a blocurilor occidentale, iar cealaltă membră a Tratatului de la Varșovia, participarea celor două părți ale Germaniei la Tratatul general european de securitate colectivă ar însemna o apropiere între cele două Germanii, ar înlătura cauzele care au provocat și mențin dezmembrarea Germaniei, ar contribui la reunificarea Germaniei.

Pînă acum, anumiți reprezentanți ai autorităților vest-germane n-au primit favorabil acest plan. Partizanii încadrării Germaniei reunificate în blocurile militare occidentale nu țin seama de realitate și ca urmare poziția lor este dezaprobată de majoritatea populației țării.

Populația vest-germană își dă seama că acordurile de la Paris și politica de remilitarizare a Germaniei occidentale frînează reunificarea țării. De aceea, cercuri tot mai largi, personalități politice și ziare de diferite orientări cer tot mai insistent să se renunțe la această politică. Fostul colaborator al departamentului militar din Germania occidentală, colonelul în rezervă von Bonin, scrie, de exemplu, în ziarul «Rheinische Westfälische Nachrichten»: „Trebuie să ne fie limpede că în cazul cînd se înfăptuiește reînarmarea prevăzută a Republicii Federale, atunci nu va mai fi nici un fel de reunificare. In cazul acesta va rămîne actuala scindare adîncă în două mari lagăre. Cine vrea însă să ia asupră-și răspunderea pentru aceasta?"

Ziarul săptămînal „Parlamentarische Wochenschau" din Colonia, referindu-se la singura cale reală de rezolvare a problemei germane, calea indicată de Uniunea Sovietică și susținută de majoritatea poporului german, scrie: „Dacă luăm în considerare propunerea ca deocamdată cele două părți ale Germaniei să se apropie printr-un sistem european colectiv de securitate, putem constata că aceasta promovează de o mie de ori mai mult reunificarea Germaniei decît toate declarațiile de la Bonn, complect lipsite de valoare din punct de vedere al rezolvării practice, deoarece participarea Republicii Federale Germane în coaliția militară îndreptată împotriva celeilalte Germanii sporește nemăsurat pericolul scindării permanente".

Dorința populației vest-germane ca reunificarea Germaniei să se facă pe baze pașnice și democratice și cerința ca delegația guvernamentală a Republicii Federale să țină seama de acest fapt în cadrul tratativelor de la Moscova este evidentă. Făcîndu-se ecoul acestei dorințe ziarul „Deutsche Volkszeitung", arătînd că la primul punct din directivele șefilor guvernelor celor patru puteri către miniștrii Afacerilor Externe s-a indicat discutarea problemei „Securitatea europeană și Germania", menționează: „Această directivă nu este în nici un caz doar numai o indicație specială pentru cei patru miniștri ai Afacerilor Externe ai marilor puteri. Ea reprezintă o expunere a întregii politici mondiale actuale și dr. Adenauer trebuie de asemenea să țină seama de această expunere, dacă nu vrea să piardă trenul".

In aceste zile, dovezile marii dorințe a populației vest-germane cu privire la restabilirea unității Germaniei, la necesitatea stabilirii, în acest scop, a unor contacte directe între reprezentanții R. D. Germane și ai R. F. Germane, la necesitatea stabilirii de relații diplomatice, comerciale și culturale între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană sînt tot mai numeroase. Opinia publică vest-germană cere cu insistență ca delegația guvernamentală a Germaniei occidentale să folosească toate posibilitățile oferite de tratativele de la Moscova.

Dar în Germania occidentală și în celelalte state occidentale, în frunte cu S.U.A., există destui oameni care se opun stabilirii de relații pașnice între U.R.S.S. și R.F.G. Să amintim doar că activitatea diplomatică desfășurată la Bonn în preajma plecării delegației guvernamentale la Moscova arată că poziția diferiților reprezentanți ai autorităților vest-germane nu este ferită de influența cercurilor reacționare, dușmane ale destinderii și ale normalizării relațiilor internaționale. In aceste cercuri s-a vorbit mult în ultimele zile despre așa-zisele „condiții prealabile" pe care Republica Federală ar trebui să le pună Uniunii Sovietice în cadrul tratativelor de la Moscova. Astfel de „condiții" nu se pot pune însă Uniunii Sovietice. Este semnificativă în acest sens scrisoarea lui Paul Müller din Germania occidentală, turist care a vizitat recent Uniunea Sovietică, scrisoare în care se arată, printre altele: „...Noi, germanii de rînd, care locuim în Germania occidentală, ne-am întors în patrie cu convingerea fermă că dacă s-ar reuși să se împiedice normalizarea relațiilor dintre Germania occidentală și Uniunea Sovietică, poporului nostru i s-ar pricinui un rău ireparabil. Ne-am întors cu hotărîrea fermă de a ajuta populația din Republica Federală să înțeleagă că poporului sovietic de 200 de milioane nu i se pot pune nici un fel de «condiții», din singurul motiv că adevărul și realitatea nu pot fi modificate prin «condiții»".

Oamenii iubitori de pace din Germania și din toate țările lumii sînt convinși că tratativele de la Moscova pot să contribuie la micșorarea încordării în relațiile internaționale, la întărirea încrederii între state, la cauza nobilă a păcii.

INFORMAȚIE

La Institutul pedagogic din București se fac zilnic inscrieri pentru anul IV al secției științe naturale, curs fără frecvență.

Se pot inscrie absolvenții secțiilor de științe naturale ale institutelor pedagogice de 2 ani, curs de zi și absolvenții anului III al secțiilor serale și fără frecvență.

Candidații vor prezenta, pe lîngă actele cerute studenților de la cursurile de zi, dovadă că sînt în cimpul muncii și avizul instituției sau întreprinderii unde funcționează.

Inscrierile se fac pe bază de cerere, la care se anexează actele respective.

Pentru lămuriri suplimentare, solicitanții se pot adresa secretariatului cursului fără frecvență al Institutului, șoseaua Panduri nr. 90, telefon 3.79.51 - 3.84.47, între orele 14 - 20.

Redacția și administrația: București, str. Spiru Haret nr. 12. Telefon 4.24.00; 4.52.31. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" București, Piața Scînteii.